

Β. ΛΑΤΑΡΤΣ
491

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΠΑΡΗΛΑΣΣΟΥ

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ

ΕΠΤΑΜΕΛΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΦΗΣ

ΤΟΜΟΣ Α'. — ΜΕΡΟΣ Α'. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Β'.

ΔΗΜΩΔΗ ΔΙΣΤΙΧΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΝ ΤΩ ΓΡΑΦΕΙΩ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ.

[111, Ὀδὸς Κολοκοτρώνη 111.]

1871.

RECEIVED

OFFICE OF THE SECRETARY

UNITED STATES DEPARTMENT OF THE INTERIOR

BUREAU OF LAND MANAGEMENT

WASHINGTON, D. C.

TO THE SECRETARY

FROM THE DIRECTOR

RE: [illegible]

FOR YOUR INFORMATION

THE FOLLOWING IS A SUMMARY

1931

1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000
2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΥΠΟ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,

ΕΠΕΞΤΑΣΙΑ: ΕΠΤΑΜΕΛΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ.

ΤΟΜΟΣ Α'. ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1871. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ

ΔΗΜΩΔΗ ΔΙΣΤΙΚΑ.

1. "Ἄν ἀρχινήσ' ἡ γλῶσσά μου τραγούδι καὶ νάραδιάσῃ
τὸν ἄγγελο μὲ τὰ φτερά θεοῦ νά τον καταιδάσῃ.
2. 'Ἀνάθεμά σε, ξεγιτεῖα, ἐσὲ καὶ τὰ καλὰ σου
πλείότεραι εἶν' ἢ πίκραις σου παρὰ τὰ διάφορά σου.
Πρβλ. Λιανοτράγουδα ἥτοι συλλογὴ διστίχων δημοτικῶν ᾠσμάτων
κτλ. "Ἐκδοσις δευτέρα. Ἀθήνησι. 1868. — σ. 40.
3. 'Ἀνάθεμα κι' ἂν δὲν πονῶ κι' ἂν δὲν ἀναστενάζω,
κι' ἂν δὲν με σφάζει 'ς τὴν καρδιά ὁ πόνος καὶ πονάζω.
Πρβ. Λιαν. σ. 40.
4. 'Ἀνάθεμα τὴ μάνα σου καὶ τὴ μαστόρισά σου καὶ δὸς του
'ποῦ σ' ἔμαθε τὸν ἀργαλειό, κ' ἐλυῶσαν τὰ βυζιά σου.
Πρβ. Λιαν. σ. 40.
5. 'Ἀνοιξε τάχειλάκι σου καὶ πέ μου μιὰν ἀλήθεια
μὲ τὰ σωστά σου μ' ἀγαπᾷς ἢ μὲ τὰ παραμύθια;
6. 'Ἀνοιχτο, μάτιξ μου, ἀνοιχτο τὸ κρουσταλλένιο τζάμι,
'πῶχω δυὸ λόγιξ νά σοῦ 'πῶ, καὶ σφάλισέ το πάλι.

7. Ἀνοίξαν τὰ οὐράνια κ' ἐβγῆκαν τρεῖς ἀγγέλοι,
ἐβγῆκε καὶ προκήρυξε ὅπ' ἀγαπᾷ νὰ παίρνῃ.
8. Ἀλήθεια λές, πουλάκι μου, ἐκεῖο 'ποῦ βάν' ὁ νοῦς σου·
ἐγὼ θὰ γίνω, μάτια μου, τζελάτης τοῦ κορμιοῦ σου.
9. Ἀναστενάζω, βγαίν' ἀχνός, μαυρίζει μου τὰ ῥοῦχα·
δέν μου τὰσπρίζει τὸ νερὸ 'σάν τὴν ἀγάπῃ 'πούχα.
10. Ἀναστενάζω ἀπὸ καρδιάς καὶ μέσα βράζει ὁ πόνος,
κι' ὁποῦ μᾶς ἐξεχώρισε νὰ μὴ τον εὔρ' ὁ χρόνος.
Πρβλ. Λιαν. σ. 12.
11. Ἀπόψε νὰ μὴ κοιμηθῆς, μόν' νὰ με καρτηρέσης·
τάστα τὸν ὕπνο δυνατὰ ὅσω κι' ἂν ἤμπορέσης.
Πρβλ. Λιαν. σ. 17.
12. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα δυὸ ὥραις νὰ 'ξημερώσῃ,
ἔχασα τὸ φεσάκι μου 'στὴν ἀργυρῇ σου στρῶσι.
13. Ἄν ἀρχινήσω, μάτια μου, γιὰ νὰ σου 'πῶ τραγούδι,
θὰ στολιστῆς, θὰ πλουμιστῆς 'σάν κάμπος μὲ λουλούδια.
14. Ἄν ἀρχινήσ' ἡ γλῶσσά μου γιὰ νὰ σου τραγουδήσῃ,
ἀπ' τὰ ποδάρι 'στὴν κορφή θὰ σε μοσκοστολίσῃ.
15. Ἀφῆτέ με τὸν δυστυχῇ νὰ μὴ παραλογίσω,
μὴν 'πάρω ὄρη καὶ βουνὰ κι' ἀδικοθανατήσω.
16. Ἄχ! τὸ βαρυορροϊζικο μὲ τὰ πολλὰ μου πάθη·
'εἰς μιὰ μηλιά ἀκούμπησα, κ' ἐκείνη ἐμαράθη.
17. Αὐτὸ τὸ ἄχ' ὅταν τὸ 'πῶ τὰ σπλάγχνα μου πονοῦνε·
ἀδειὰ 'στὴν κλίνη μου νεκρὸ θὲ νὰ μ' εὔρουνε.
Πρβλ. Λιαν. σ. 24.
18. Ἄν τὰ μαῦρα 'πῶθαλες δὲν τᾶβαλες γιὰ λύπη,
μόν' τᾶβαλες γιὰ ὠμορφιά καὶ γιὰ τὸ ζαριφλίκι.
Πρβλ. Λιαν. σ. 24.
19. Ἀσπρη, κατάσπρη κι' ἄνοστῃ 'σάν πατημένο χιόνι,
μελαχροινὴ καὶ νόστιμῃ γλυκειὰ 'σάν τὸ πεπόνι.
Πρβλ. Λιαν. σ. 21.

20. Ἀγάπησα καὶ τί ἔκαμα ; Τῆς γῆς τὴν ὄψιν ἐπῆρα,
τοῦ κόσμου τὴν κατὰκρισιν καὶ πάλιν δέν σ' ἐπῆρα.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 2.
21. Ἀγάπησα κ' ἐγὼ ὁ ὄρφανὸς ἐν' ἄγουρῳ λεμόνι,
κι' αὐτό μοῦ το ζηλέψανε οἱ ἄσπλαχνοὶ γειτόνοι.
22. Ἀπ' ὅλα τὰ πετούμενα ὁ φύλλος ἔχει χάρι,
ποῦ τριγυρίζει ἔστα βυζιά ὅσιν ἄξιον παλληκαρί.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 15.
23. Ἀπὸ τῆ φενέστρα πέφτω, πέφτω γιὰ νὰ σκοτωθῶ,
κ' ἡ ἀγάπη μου φωνάζει· πιάστε τον γιὰ τὸ Θεό.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 16.
24. Ἀντάμα νὰ πεθάνωμε, μαζὴ νὰ ἔγῃ ἡ ψυχὴ μας
κι' ἀγκαλιασμένο νὰ βρεθῇ ἔσθον ἅδην τὸ κορμί μας.
25. Αὐτὸ τὸ λέει ὁ Σολωμὼν, τὸ λέει καὶ τὸ Ψαλτῆρι,
ὅποιος θὰ παντρευτῇ μικρὸς, μεγάλος θὰ πατήρῃ.
26. Ἀγάπα με θεοτικά κι' ὅχι μαργιολεμμένα,
γιατὶ θὰ νάρθῃ ἓνας καιρὸς νὰ καίγῃσαι γιὰ μένα.
27. Ἄν δέν σε κάμω νὰ γενῇς Φράγκος μὲ τὸ καπέλλο,
ἐσὺ νὰ με παρακαλῇς κι' ἐγὼ νὰ μὴ σε θέλω !
Πρὸλ. Λιαν. σ. 8.
28. Ἀνάθεμά σε, ὕπνε, ποῦ μ' ἀποκοίμισες,
ὁποῦ εἶδες τὸ πουλί μου καὶ δέν μ' ἐξύπνησες.
29. Ἀντίκρυ μου κι' ἀγνάντια μου κᾶθεται ἡ ποθητὴ μου
καὶ κόμπους, κόμπους ἔρρεε τὸ ἵδρω ἀπ' τὸ κορμί μου.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 15.
30. Ἀρρώστησ' ὁ χλωρὸς βλαστὸς, ὦ Παναγιὰ, καὶ δός τοῦ
τὶ ἀπεθυμᾷ ἡ καρδούλα του καὶ λέει ὁ λογισμὸς του.
31. Ἀσπρη μου, κρίνε, κρίνέ με τί κρένομαι ἀπ' αὐτός μου,
τί ἀπ' ὅσας μ' ἀγαπήσανε ἐσ' εἶσαι ὁ θάνατός μου.
32. Ἀσπρ' εἶσαι, ἄσπρη φαίνεσαι κι' ἄσπρ' εἶν' ἡ φορεσιά σου,
λουλούδια ξεφυτρώνουνε ἀπ' τὴν περπατησιά σου.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 24.

33. Ἀντίκρου μου εἶν' ἓνα πουλί· στέκει καί με τηράζει
καὶ τῶπι' αὖτε παράπνοος καὶ δέν με κουβεντιάζει.
34. Ἀπὸ τὴν πόρτα σ' ἀπερνῶ, τὰ ῥάτια χαμηλώνω,
τὸ κάνω γιὰ τὴν γειτονειά, νὰ μὴ σε φανερόνω.
35. Αὐτὰ τὰ ῥάτια τὰ ὥμορφα εἶν' τῇ καρδιάς μου ὁ κλέφτης,
κι' ἂν δὲν πιστεύης ῥώτησε νὰ σοῦ το 'πῇ ὁ καθρέφτης.
36. Αὐτὰ τὰ ῥάτια τὰ ὥμορφα σύντα στρουφογυρίζουν
θάνατο δίνουν ζωντανοῦ, νεκροῦ ζωὴ χαρίζουν.
37. Ἀσπρη μου, ῥοῦσα καὶ ξανθὴ, βιόλα μου καὶ κανάκι,
πολλαῖς τῇ χάrais σέδωκε, 'ποῦ ὁ Κύριος δοῖα νάχη.
38. Ἀσπρο γαρουφαλλάκι μου, πότε νὰ κοκκινίσῃς,
πότε νὰ εἰπῇ τάχειλί σου : ἔλα νὰ με φιλήσῃς.
39. Ἀστρία στολίδι τούρανοῦ, 'ποῦ φέγγετε ὅλη νύχτα,
νὰ 'πῇτε τῇς ἀγάπης μου γιὰ δαύτηνε πῶς ἦρθα.
Πρβλ. Διαν. σ. 23.
40. Ἀγέρα κάνουν ἡ στεριαῖς κι' ὅλα τὰ δένδρα σειῶνται·
κρίμα εἶν' τὰ δυό σου μάγουλα πῶς δὲν γλυκοφιλιῶνται.
Πρβλ. Διαν. σ. 3.
41. Ἀσπρο 'ποκάμισο φορεῖς ῥαμμένο μὲ μετάξι
καὶ τὰ φτερά σου λείπονται, κόρη μου, νὰ πετάξῃς.
42. Ἀσκῶσε πέτρ' ἀπὸ τὴν γῆ κ' ἐγὼ μιὰ πετροπούλα,
κ' ἐσὺ ἄλλον νέο νάγαπᾷς κ' ἐγὼ ἄλλη κοπελούλα.
43. Ἀγαπημένη τῶν πολλῶν, κάμε νὰ ἔρῃς αἰτέρι,
τί ὁ χειμῶνας ἔφτασε καὶ πάει τὸ καλοκαῖρι.
44. Ἀσπρη τρανταφυλλένια μου κι' ἄσπρη γαρουφαλλένια,
ἔστὸν κόσμον ἐγεννήθηκες τυράγνισι γιὰ μένα.
45. Ἀφίνω σου καλὴ νυχτιὰ τρετσέντο μίλλα βόλτε
καὶ μὲ τὸ καλονύχτισμα σ' ἀφίνω μπόνα νόττε.
46. Ἀρνὶ ἔφαγες, μ' ἀρνήθηκες, κατσίκι κι' ἄφηςές με·
'σάν τί κακὸ μοῦ ἔγνώρισες καὶ ἀπαρνήθηκες με ;
Πρβλ. Διαν. σ. 49.

47. Ἄμοιρος ἐγεννήθηκα καὶ κακομοίρης εἶμαι.
τῇ στράταις ὅλαις περπατῶ καὶ δέν με μελετοῦνε.
48. Ἀνοῖχτε φύλλα τῆς καρδιάς καὶ κάμερὴ νὰ γένῃ·
φεῦγα, πολυαγαπητῇ, γιὰτὶ καινούρια ῥμπαίνει.
49. Αὐτὰ τὰ ῥοδομάγουλα καὶ τὰ τρανταφυλλένια
μὲ κάμανε κι' ἀρνήθηκα τὴν μάνα ποῦ μ' ἐγέννα.
50. Ἄστρον ποῦ ῥγαίνεις τὴν αὐγὴ κι' ὄντας γλυκοχαράζῃ,
τὰ φύλλα τῆς καρδούλας μου ὅλα τὰναγαλλιᾷς.
51. Ἄστρον ποῦ ῥγαίνεις τὴν αὐγὴ, τὸ μεσημέρι ἤλπε,
καὶ ποῦ εἶν' τὰ λόγια π' ἔλεγες ὅταν μ' ἐγλυκοφίλειες;
52. Ἀγάπας τὴ μανούλα σου, ἀγάπας κ' ἐμένα
κι' ἂν ἔχῃς δυὸ ποκάμισα δός μου κ' ἐμὲ τὸ ἓνα.
53. Ἀγάπα με γιὰ τὸ Θεὸ, κάμε γιὰ τὴν ψυχὴ σου,
καὶ μὴ μ' ἀφίνης νὰ χαθῶ, γιὰτ' εἶν' ντροπὴ δικὴ σου.
54. Ἀγάπη μου, τὸ φέσι σου μὴν το παραζαβόνης,
σοῦ πέφτουν τὰ μυριστικὰ κι' ἐμένα θανατόνεις.
55. Ἀγάπη μου αὐτοῦ ποῦ πᾶς πάρε κι' ἐμὲ κοντά σου
νά σου κρατῶ τὸ φέσι σου καὶ τὴν σιφόβεργά σου.
56. Ἀγάπα με, ψυχούλα μου, κι' ἐγὼ δέν σ' ἀπαρνηοῦμαι
κι' οὐδὲ κ' εἰς τὸν πνευματικὸ δέν το ἔρομολογοῦμαι.
57. Ἀνοῖξτέ ταις ταῖς κάμαραις τσ' ἀπάνου καὶ τῇ κάτου,
γιὰ νὰ διαβῇ ὁ βασιλεῖᾶς μὲ τὴ βασίλισσά του.
58. Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα ἔυπνῶ μὲ τὸν ἀγέρα,
ῥβρίσκω τὸν κόρφο σου ἀνοιχτὸ καὶ λέω πῶς εἶνε ῥμέρα.
59. Αὐτοῦ, ψυχὴ μου, ποῦ θὰ πᾶς θυμήσου με κ' ἐμένα,
καθὼς ἐγὼ θὰ καίωμαι ῥστὰ βάσανα γιὰ σένα.
60. Ἄς καίωμαι, ἄς φλογίζωμαι κ' εἰς τὸ καμίνι ἄς βράζω
καὶ πόνους ἀπ' τὴν κόλασι γιὰ σένα ἄς δοκιμάζω.
61. Ἄς ἐρχόσουνε, πουλί μου, καὶ ἄς ἤθελε βραχῆς·
εἶχα ῥοῦχα νά σου δώσω, τόπο γιὰ νὰ κοιμηθῇς.

62. Ἄχ! ψυχὴ μου, πῶς πομένεις; ἀπορῶ τὸ πῶς ἔμπορῃς
πάντοτε βασανισμένη καὶ μὲ στεναγμούς νὰ ζῇς.
63. Αὐτὰ τὰ ῥοδομάγουλα ποῦ σὰν τὸν ἥλιο λάμπου,
μαραίνουν τὰ τραντάφυλλα, τὸ στολισμὸ τοῦ κάμπου.
64. Ἄν ἀπεθάνω καὶ θλιφτῇ, χάρι δέν σ' το γνωρίζω
τώρα ποῦ ζῶ θέλω νὰ ἰδῶ τὰ ποθυμῶ κι' ὀλπίζω.
65. Αὐτὸ τὸ μπράτσο τὸ παχὺ νὰ τῶχα μαξιλάρι
ποτὲ δὲν ἐφοβόμουνε ὁ Χάρος νὰ με πάρῃ.
66. Ἀφίνω σου καλὴ νυχτιὰ, μηλιά μου φουντωμένη,
κ' ἐγὼ θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ μὲ τὴν καρδιά καϋμένη.
67. Ἀντίκριά μ' εἶν' ὁ ἔρωτας καὶ τάρματα μοῦ δείχνει
βαστὰ φωτιὰ νυπόφερτη κι' ἀπάνω μου τὴ ρίχνει.
68. Ἀφίνω σου καλὴ νυχτιὰ, ῥουμπίνι, πέτρα φίνα,
πορτογαλλιά μου φουντωτὴ, κκλησιὰ μὲ τάγιο βῆμα.
69. Ἀπὸ τὴν πόρτα σ' ἀπερνῶ καὶ λέω καλησπέρα,
κ' ὁ σκύλος ὁ πατέρας σου βγαίνει μὲ τὴ μαχαίρα.
70. Ἀρρώστησα, ἔαρρώστησα κ' ἔπεσα νὰ πεθάνω,
καὶ σὺ δὲν ἦλθες νὰ με ἰδῇς ἐπὶ θάνατό μου ἀπάνω.
71. Ἀλλοίμονο, τὰ πάθη μου κανέννας μὴ περάσῃ
οὐδὲ καράβι ἐπὶ γιὰλὸ οὐδὲ πουλὶ ἐπὶ δάση.

Διαν. σ. 6. — Passow σ. 486, ἀρ. 38.

72. Βασιλικὸς ἐπὶ κάτεργα καὶ δούσμος ἐπὶ καράβι,
ῶρα καλὴ ἐπὶ αἰς ὤμορφαις καὶ γυιὰ ἐπὶ παλληκάρια.
73. Βαρέθηκα τὴ νειότη μου, δὲ θέλω τὴ ζωὴ μου,
τὸν ἄγγελό μου καρτερῶ νὰ πάρῃ τὴν ψυχὴ μου.
74. Βαρεῖα, ψυχὴ μου, μῶρχεται, φαρμάκι καταπίνω
ὄντας τὸ συλλογίζωμαι ποῦ φεύγω καὶ σ' ἀφίνω.
75. Βάρκα φαριανὴ θὰ γένω,
νὰ σε πάρω νὰ παγαίνω.

76. Βάρεις με με τὸ μαχαίρι,
με τὸ παχουλὸ σου χέρι.
77. Βουρλίζομαι γιὰ τὸ Θεὸ,
γιὰ δυὸ 'ματάκια 'π' ἀγαπῶ.
78. 'Βάλθηκες νά με ζουρλάνης,
με τὰ νάξια 'ποῦ μου κάνεις.
79. Βρέχει ὁ Θεὸς καὶ βρέχομαι, χιονίζει κ' ὄξω μένω,
γιὰ σένα πουλάκι μου ὅλα τὰ ὑπομένω.
Πρβλ. Λιαν. σ. 30.
-
80. Γιὰ σένα με χτυπήσανε, γιὰ σένα με μισοῦνε,
γιὰ σένα καὶ τὰδέλφια μου δὲν θέλουν νά με ἰδοῦνε.
81. Γιὰ σένα με σκοτώσανε, ἔβγα καὶ σὺ καὶ κλάψε,
καὶ 'πάρε ἀπ' τὸ αἷμά μου καὶ τὰ μαλλιά σου βάψε.
82. Γιὰ ἰδές με πῶς κατάντησα 'ποῦ ὁ κόσμος με λυπᾶται
κ' ἡ ἄσπλαχνή σου ἡ καρδιά δέν με ψυχοπονᾶται.
83. Γιὰ ἰδές με πῶς ἐγίνηκα μαῦρος 'σάν τὸν ἀράπη·
δὲν εἶμ' ἀπὸ τὴν ἀραπιὰ, μόν' εἶμ' ἀπ' τὴν ἀγάπη.
84. Γιὰ σένα κλέφτη μ' εἶπανε, γιὰ σένα νυχτοπάτη,
γιὰ σένα μοῦ τὴ δώσανε τὴ μαχαίριὰ 'ς τὴν πλάτη.
85. Γιὰ ποιά ἀφορμὴ δέν μου 'μιλεῖς, νᾶξερὰ τὴν αἰτία
νᾶδινα τσῆ καρδούλας μου μικρὴ παρηγορία.
86. Γιὰ τί ἀφορμὴ 'ξεράθηκε, κόρη, ἡ γαρουφαλλιά σου,
'ποῦ σὺ τὴν μοσκοπότιζες γάλ' ἀπὸ τὰ βυζιά σου ;
87. Γαρουφαλλιά μου τρίκαρδη, 'ποῦσαι 'ς τὰ κεραμίδια,
νά φίλουνα τὸν ποτιστὴ 'ς τὰ 'μάτια καὶ 'ς τὰ φρύδια.
Πρβλ. Λιαν. σ. 30.
88. Γιατί ψυχὴ, γιατί, καρδιά, γιατί ἔτσι χέρι χέρι
μοῦ ἀποδιώχνεις τὸ φιλὶ, γλυκώτατό μ' αἰτέρι ;
89. Γιὰ ξύλα πᾶς, ἀγάπη μου, με τὴ γειτόνισά σου·
μὴ σε πλανέση ὁ λογισμὸς καὶ 'πὴς τὰ μυστικά σου.

90. Γιατί, μωρή, τὸ ἐπίστεψες πῶς εἶχα νά σε 'πάρω;
προξενητάδες ἔστειλα γιὰ νά σε κογιονάρω.
91. Γιὰ σένα ἐγεννήθηκα, γιὰ σένα θὰ 'πεθάνω,
γιὰ σένα θὲ νά στερηθῶ τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω.
-
92. Δὲν θυμᾶσαι, ἀνάθεμά σε, λόγια 'ποῦ 'μιλήσαμε,
νά σε 'πάρω, νά με 'πάρης καὶ μαζὴ νά ζήσουμε;
93. Δακρύσανε τὰ 'μάτια μου τὴ θάλασσα νά βλέπω,
τοὺς γεμιστήδες νά ῥωτῶ κ' ἐσένα νάπαντέχω.
94. Δὲν εἶμαι δέντρο νά κοπῶ, 'στὴ γῆ νά γονατίσω,
μόν' εἶν' ἀγάπη καὶ σεβντάς καὶ πῶς νά το φτουρήσω;
95. Δὲν εἶνε κρίμα νά διψῶ κ' ἡ βρύσι νᾶν' ὀμπρός μου,
νερὸ νά μὴ 'μπορῶ νά πιῶ γιὰτὶ εἶν' ὁ θάνατός μου;
Πρὸλ. Λιαν. σ. 36.
96. Δασκάλισά μου ζάχαρι, δασκάλισά μου μέλι,
δασκάλισά μου κύο νερὸ 'ποῦ πίνουν οἱ ἀγγέλοι.
97. Δὲ θέλω νά πικραίνωμαι ἢ γένη ἢ δὲ γένη
γιὰ ἓνα φιλὶ 'ποῦ μὲδωσες σφογγίζομαι καὶ 'βγαίνει.
98. Δὲν εἶσαι ῥοῦσα καὶ ξανθὴ· 'σὰν πῶς θά σε 'παινέσω;
μελαχροινὴ καὶ νόστιμη ἐγὼ θά σε κερδέσω.
99. Δίχως ἐσὲ, ψυχούλα μου, πῶς ἤμπορῶ νά ζήσω
καὶ τῆς καρδιάς μου τῆς πικρῆς τὴ φλόγα γιὰ νά οἰύσω;
100. Δός μου το, κόρη, τὸ φιλὶ κ' ἐγὼ δὲν το 'παινιόμαι,
κ' οὐδὲ παππᾶ πνευματικοῦ δὲν το 'ξομολογοῦμαι.
101. Δὲν ἤμπορῶ νά κάμω ἄλλοιῶς· θὲ νά σε ζωγραφίσω
νά σε βασιτῶ 'στὸν κόρφο μου νά μὴ σ' ἀλησμονήσω.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 37.
102. Δὲν ἤξευρα πῶς ὁ σεβντάς χορτάρ' εἶν' καὶ φυτρώνει,
κ' ἐφύτρωσε μου 'στὴν καρδιά καὶ πλειὰ δὲν ξερρίζονε.

403. Δὲν θέλω 'γὼ παράδεισο κι' οὐδὲ ψυχὴ νάγιασῶ,
μόν' θέλω τὸ κορμάκι σου νά το σφιγκταγκαλιάσω.
404. Δὲν 'μπορῶ νά καταλάβω τίνος εἶν' ἡ ἀφορμὴ,
'ποῦ μου σ' ἔβαλε 'ς ἐ λόγια, πλουμισμένο μου κορμί.
-
405. 'Εγὼμαι ἐκεῖνο τὸ πουλὶ τοῦ τοῦ λὲν ἀηδόνι,
τοῦ πετᾷ 'ψηλὰ 'ψηλὰ καὶ πάλι χαμηλώνει.
406. 'Ενας θεὸς μᾶς ἔπλασε ἐμὲ καὶ σέ, τρυγὸνα
μαζ' ἡ νά τον περάσωμε ἐτοῦτον τὸν χειμῶνα.
407. 'Ελα νᾶμαστε τὰ δύο μας
νά περνοῦμε τὸν καιρό μας.
408. 'Εσ' εἶσαι κόρη τσ' ἀστραπῆς καὶ τῆς βροντῆς ἀγγόνι·
ἀν θέλῃς ρίχτεις χάλαζα κι' ἀν θέλῃς ρίχτεις χιόνι.
Πρὸβλ. Διαν. σ. 44.
409. 'Εχω τὴ τὴν ἀγάπη μου μέσα 'ς τὸ πορτοκάλι,
καὶ μέσ' 'ς τὸ μοσκοκάρυδο νά μὴ τὴν 'πάρουν ἄλλοι.
410. 'Επεριπλέχτηκε ὁ κισσὸς μὲ μιὰ νεραντσοπούλα,
ἔτσι μπερδεύτηκα κ' ἐγὼ μὲ μιὰ Σαμιοτοπούλα.
411. 'Εξύπνησα μὲ τὴ χαρὰ κι' ἀγκάλιασα τὰ ροῦχα,
ἐθάρρουνα πῶς ἦτανε ἡ πρώτη ἀγάπη 'ποῦχα.
412. 'Εμαθες πῶς ἀρρώστησα καὶ πῆγα νά 'πεθάνω,
δὲν εἶπε ἡ μαύρη σου καρδιὰ νάρθῃς νά ἰδῇς τί κάνω.
413. Εἶπά σου μὴ με πειράζῃς κι' ἄφες με 'ς τὸ χάλι μου,
καὶ τὸ νοῦ μου σύ τον 'πῆρες ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.
414. Εἶσαι κοντούλα κι' (*) ὡμορφη, 'ς τὴν μπούρσα μου σὲ βάνω,
κοντὰ 'ς τὰ 'ξημερώματα μου φεύγεις καὶ σε χάνω.
Πρὸβλ. Passow σ. 508, ἀρ. 258.

(*) "Ἄλλως: σωστὴ καί.

115. Ἐχεις δυὸ λαμπροὺς φωστῆρες, ῥάτια θεωρητικά·
ἀχτινοβολοῦν καὶ ῥίχνουν σαῖταις μέσ' ἑστὴν καρδιά.
Πρβλ. Λιαν. σ. 59.
116. Ἐχεις δύο μαῦρα ῥάτια· τριγύρω μὲ ἀσῆμι,
σφάζουν καρδιαῖς, καίγουν καρδιαῖς, δὲν κάνουν ἑλεησύνῃ.
117. Ἐδίψασα νὰ πιῶ νερὸ τοῦτο τὸ καλοκαῖρι
ἀπ' ἀσημέρι μαστραπᾶ καὶ κορασίδας χέρι.
118. Ἐβγ' ἀπὸ τῆ φανέστρα σου, κοπέλα τοῦ Βιδάντε,
βεργούλα τοῦ δαχτυλιδιοῦ καὶ πέτρα τοῦ διαμάντε.
119. Ἐσ' ἀπ' αὐτοῦ κ' ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ οἱ δυὸ μαραινομάστε,
ἄσπρο γαρούφαλλο βαστῶ καὶ το μυριζομάστε.
120. Ἐνα τραγοῦδι θά σου εἰπῶ· τὰ σπλάχνα μὲ πονοῦνε,
κάμμιαν αὐγὴ ἑστὴν κλίνη μου νεαρὸ θεὸ νὰ με ἑβροῦνε.
121. Ἐνα ῥηλότατο δεντρὸ ἐβάλθηκα νὰ σώσω·
τὸ δένδρο εἶν' παραψηλὸ καὶ δὲ ῥπορῶ νὰ πλώσω.
122. Ἐνύχτωσε κ' ἐβράδυασε κ' ἐκλείσαν τάργαστήρια,
καὶ ῥγαίνουν ἡ μελαχροιναῖς ἀπὸ τὰ παραθύρια.
123. Ἐτο' εἶνε, ῥάτια μου, ἔτο' εἶνε, κί' ὅπου ἀλλοιῶς τὸ λείει
καὶ νύχτα καὶ μεσάνυχτα κί' ὅλημερῆς νὰ κλαίῃ.
124. Εἶς' ἄσπρη ὅαν χλωρὸ τυρὶ τοῦ βάνουν ἑστὴ τζαντίλα,
καὶ τὴ καρδιά ἂν μοῦ σκίσουνε μέσα σὲ ῥρίσκουν, σκύλα.
125. Ἐφύτεψα βασιλικὸ κ' ἐπιάστηκε τᾶγόρι,
κ' ἤρθε καὶ μοῦ τον ἔκλεψε μιὰ πλουμισμένη κόρη.
Πρβλ. Λιαν. σ. 59.
126. Ἐγὼ γιὰ σένα τραγοῦδῶ ῥοῦσαι ἑστὸ παραθύρι,
ῥῶχεις τὸ στόμα γιὰ φιλή, τὰ ῥάτια γιὰ παιγνίδι.
127. Ἐσ' εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀπονοίας μου,
τὸ κρίμα θεὸ νὰ ἔχῃς τῆς ἀπωλείας μου.
128. Ἐκοψα μῆλο κόκκινο κ' ἔφακα κί' ἕνα σύκο,
κ' ἤρθαν ὀχθροὶ καὶ μοῦπανε κόρη μου νὰ σ' ἀφήκω.

129. Ἔτο' εἶνε, ῥάτις μου, ἔτο' εἶνε τοῦ κόσμου τὸ ζακόνι·
τὸν εὐμορφο τὸν ἄνθρωπο καθέναις τὸν ζυγόνει.
130. Ἐσ' εἶσαι μιὰ βασιλίσσα 'ποῦ ὅλον τὸν κόσμ' ὀρίζεις,
κι' ἂν θέλῃς 'παίρνεις ταῖς ψυχαῖς κι' ἂν θέλῃς ταῖς χαρίζεις.
-
131. Ζῆτα ζώνομαι μὲ 'φείδια,
γιὰ τὰ δυό σου μαῦρα 'φρύδια.
132. Ζαχαροζυμωμένη μου, καμαροπερπατοῦσα
ἤθελα νά σ' ἀγκάλιαζα, νά σε γλυκοφιλοῦσα.
133. Ζωγράφε 'ποῦ ζωγράφησες τὸν ἅγιον Κωσταντῖνον,
ζωγράφῃς τὴν ἀγάπην μου· χίλια φλωριά σου δίνω.
134. Ζουρλὸς ἐκαταστάθηκα ἀπ' τὴ δική σου ἀγάπην,
φλόγαις καὶ λαύραις μ' ἀναψες εἰς τῆς καρδιάς τὰ βάθη.
135. Ζωὴ ν' καὶ τούτη 'εἰς τὸ ντουινά! 'Στὸ νοῦ σου νά τα φέρῃς;
'Εγὼ νά σῶχω τὸ σεβντᾶ καὶ μ' ἄλλους νά πηγαίνῃς;
136. Ζάχαρ' εἶνε τὰ χεῖλῃ σου, στάσου νά τα φιλήσω,
τὰ δυὸ βυζιά τοῦ κόρφου σου ἄψες νά τα τσιμπήσω.
-
137. Ἦθελα νά 'γενόντανε καυγᾶς 'εἰς τὴ γειτονιά σου,
ὅλοι νὰ τρέξουν 'εἰς τὸν καυγᾶ καὶ ἐγὼ 'εἰς τὴν ἀγκαλιά σου.
138. Ἦ θάλασσα μοῦ 'μήνυσε νά πάω νά την πλουμίσω,
'εἰς τὸ κῦμά της νά κοιμηθῶ καὶ πάλι νά 'ξυπνήσω.
139. Ἦθελα νᾶτουν βολετὸ, ψυχὴ μου ἀγαπημένη,
δυὸ λόγια νά σοῦ 'μίλουε ἡ γλῶσσά μου ἡ καϋμένη.
140. Ἦθελα νά ἦταν τρόπος νά μ' ἀνοίγαν τὴν καρδιά,
νά φανῇ ἡ λαβωματιά μου πῶχω γιατί' ἐσὲ, κυρά.
141. Ἦθελα νὰ μὲ τὸ βράδυ, κ' ἔπιασε ψιλὴ βροχή·
τὸ θεὸ παρακαλοῦσα γιὰ νά σ' εὕρω μοναχή.
142. Ἦ θάλασσ' ἀνταρεύεται, μαλλόνει μὲ τὸ βράχο,
μὰ 'γὼ μὲ τὴν ἀγάπην μου ἀγάπην πάντα τᾶχω.
- Πρὸς Διαν σ. 65.

443. Ἡ θάλασσα εἶνε ταπεινὴ, μ' ἀγέρας τὴ φουσκώνει·
ἔτσι κ' ἐμὲ ἡ ἀγάπη μου 'πὸ ζήλια της κακιοῖνε.
-
144. Θέλσα νὰ κάμω μιὰ γράφῃ, τὰ πάθη μου νὰ γράψω,
καὶ μὲ τὴν πρώτη κονδυλιὰ ἀρχίνησα νὰ κλάψω.
145. Θαρρεῖς πῶς εἶμαι ἄπιστος γιὰ νά σ' ἀλησημονήσω ;
ἐγὼ θὰ νᾶμαι σταθερὸς ὅσῳ νὰ 'ξεψυχίσω.
146. Θέλεις το, κόρη, νὰ χαθῶ, θέλεις το νὰ 'πεθάνω,
θέλεις το νὰποκοιμηθῶ 'ςτὰ γόνατά σου ἀπάνω ;
— Ὅχι, ψυχὴ μου, μὴ χαθῇς, 'μάτια μου μὴν 'πεθάνῃς,
τί, ἂν χάσῃς σὺ τὴ νειότη σου, ἐμένα θὰ μαράνης.
Πρόλ. Λιαν. σ. 71.
147. Θυμᾶσαι ὄντας σε 'φίλησα 'ςτὰ πέτρινα σκαλίδια,
καὶ μου εἶπες : κάτσε, 'διάτανε, μὴ μου χαλᾷς τὰ 'φρύδια ;
148. Θεέ μου, νὰ 'γενόντανε ἡ νύχτα δυὸ 'βδομάδες,
γιὰ νὰ χορτάσω τὸ φιλὶ κ' ὅλαις ταῖς νοστιμάδαῖς.
149. Θαυμάζουμαι τὸν οὐρανὸ 'ποῦ στέκει χωρὶς στύλο,
θαυμάζω καὶ ταῖς ὠμορφαῖς, 'ποῦ δέ με κάνουν φίλο.
140. Θεέ μου καὶ νάπέθαινα, κι' ὁ θάνατός μου νᾶτο·
καὶ πάλι νᾶτο ψέμματ'α νὰ ἰδῶ ποιὸς μ' ἐλυπᾶτο.
Πρόλ. Λιαν. σ. 68. ¶
-
151. Ἰδὲς τὸ στῆθός μ', ἄσπλαχνη, πῶς ἔχει καταντήσει !
'Αχ! τὴ φωτιά 'ποῦ μ' ἀναψες ποιὸς θά μού τινε σβύση ;
-
152. Καρδιά μου παραποναριὰ καὶ 'μάτια μου κλαυμένα,
εὐρῆτε ἄλλου ἀγαπήσετε· τί μὲ ρωτᾷτ' ἐμένα ;
153. Κάλλιε σαῖτα 'γλήγορη ἀπὸ βαθὺ λημιότη,
παρ' ἄλλος νεῖς νὰ τη χαρῇ τὴν ἐδική σου νειότη.
154. Κάλλιο σαῖτα κοφτερὴ, κι' ἄς ἦν' κι' ἀπὸ μαχαίρι,
κι' ἂν δέν σε 'πάρω, 'μάτια μου, τοῦτο τὸ καλοκαίρι.

155. Κάλλιε σάϊτα κοφτερὴ κι' ἄς ἦν κι' ἀπὸ στιλέτο,
κ' ἡ φλέβαις μου νᾶνοιζ' οὐνε, ἂν δέν σε 'πάρω 'φέτο.
156. Καὶ πῶς 'μπορῶ νά τον βαστῶ τὸν ἀποχωρισμό σου,
νά βλέπω ἄλλο πρόσωπο καὶ ὄχι τὸ 'δικό σου;
157. Κι' ὡς πότε νά σε καρτεροῦν, κόρη μου, νά σε ἰδοῦνε
τὰ θλιβερά 'ματάκια μου νά παρηγορηθοῦνε;
158. Κι' ὁ λογισμός σου ἄς μὴ τὸ 'πῇ κ' ὁ νοῦς σου ἄς μὴ το βάλῃ
νάφήκω ἐγὼ τὸ κάλλη αὐτὸ καὶ νάγαπήσω ἄλλη.
159. Κάλλιε ἔχω σὲ μὲ θάνατο παρ' ἄλλη μὲ ζωὴ μου,
γιὰ σένα ἐγεννήθηκε 'στὸν κόσμον τὸ κορμὶ μου.
160. Κατακαῦμένη ἀνθρώπε, 'σάν ποντικὸς γενιέσαι,
'σάν τὸ λιοντάρι γένεσαι, καὶ 'σάν δροσιὰ χαλιέσαι.

Πρὸβλ. Διαν. σ. 79.

161. Καὶ τὰ πουλάκια κελαῖδοῦν καὶ ἡ κότταις καρκαριῶνται
κ' ἡ ὀρφαναὶς 'παντρεύονται κ' ἡ χήραις κυβερνιῶνται.
162. Καὶ μὲ τὸ ἄχ' τί γένηται, καὶ μὲ τὸ βᾶχ' τί 'βγαίνει;
ἡ ἀντάμωσις ἡ θάνατος ἡ ὅ,τι θέλῃ ἄς γένη.
163. Κάλλιε νά μὴ εἶχες γεννηθῇ, μικρὴ νᾶχες πεθάνει,
'ποῦ ἐσκλάβωσές μου τὴν καρδιά καὶ δέν θά μοῦ τὴν 'γιάνης.
164. Κύνταξε στήθη καὶ λαιμὸ καὶ χέρια μὲ μανίνα,
καὶ δάχτυλα μασουρωτὰ μὲ δαχτυλίδια φίνα.
165. Κύνταξε στήθη καὶ λαιμὸ, κύνταξε ποδαράκια
'ποῦ ὅταν 'βρεθοῦνε 'εἰς χορὸ πετοῦνε 'σάν πουλάκια.
166. Κι' αὐτά σου τὰ ξανθὰ μαλλιά κ' αὐτ' ἡ περπατησιά σου
τοῦ ἡλιοῦ τσ' ἀχτίναις σβύνουνε ἡ λάμψες τσ' ὠμορφιάς σου.
167. Κι' ἂν 'πεθάνω θεὲ νάφήσω τέσσαρων παλληκαριῶ
νά με 'πάρουν, νά με θάψουν 'εἰς ταῖς ἀγκάλαις σου ταῖς δύο.
168. Κι' ἂν ὅλα μοῦ τα 'λάβωσες λείψε ἀπ' τὴν καρδιά μου,
γεχτὶ ἐκεῖ εὐρίσκεσαι μὴ λαβῶθῃς κυρά μου.

169. Καὶ πάντα μ' μετὸν ἔρωτα τὰ σίδηρα ἐπολέμου,
καὶ καμμιανοῦ τὰ πάθη μου δὲν τ' ἄλεγα ποτέ μου.
-

170. Λυπητερὰ, λυπητερὰ θὰ πάω νὰ φτιάσω μνημα,
νὰ ἔμπω μέσα ζωντανὸς γιὰ ν' ἄχης μέγα κρίμα.

Πρὸλ. Διαν. σ. 85.

171. Λαμπρὴ, εἶνε φῶς μου, σήμερα κ' ἔλα νὰ φιληθοῦμε
καὶ ὅσ' ἀδέλφια ἡ καρδιακὰ μαζὴ νὰ γκαλιστοῦμε.
172. Λάμπρο σὲ λέν', ψυχούλα μου, Λάμπρω με λέν' κ' ἐμένα,
γιατὶ λοιπὸν δέ μ' ἀγαπᾷς, ποῦ καίομαι γιὰ σένα ;
173. Λυπήσου με καὶ πρόλαβε εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ πάθη
προτοῦ ἢ ρίζαις ἀπλωθούν εἰς τῆς καρδιάς τὰ βάρη.
-

174. Μαργαριτοπλεγμένη μου κι' ὡμορφῇ τῆς γειτονιᾶς,
τὸ κορμάκι σου μυρίζει ὅσ' ἀνθὸς τῆς λεϊμονιάς.
175. Μισεύω ἀπὸ τὸ ὅπιτι σου δίχως καμμιά αἰτία
γιατὶ μ' ἐπαραλόγισε ἡ ἀγάπη ἑστὴν καρδιά.
176. Μισεύω, παραγγέλλω σε, ψυχὴ μου, βάλ' εἰς γυνῶσι,
ἑστὸ κρουσταλλένιο σου λαιμὸ κανεῖς νὰ μὴν ἀπλώσῃ.
177. Μὴ με θωρῆς κατὰμματα καὶ μου περσεύει ὁ πόνος
καὶ μου σφραγίζει τὴν καρδιά καὶ δέ με ἔβρισκε ὁ χρόνος.
178. Μωραὶς κακαὶς γειτόνισσαις, χωρὶς νὰ ἰδῇτε λέτε
καὶ τοὺς ἀνθρώπους βάνετε εἰς τὴ φωτιά καὶ καῖτε.
179. Μάτια τῶν γερακιῶν βαστᾶς καὶ ὅσ' γεράκι κάνεις
καὶ τῶν ἀνθρώπων ταῖς ψυχαῖς ἀπ' τὰ κουφάρια βγάνεις.
180. Μὴ θαρρῆς κ' ἡ ὡμορφιά σου θᾶναι πάντα μιᾶς λογῆς·
θὲ νὰ μαραθῇ νὰ πέσῃ ὅσ' τὰ λούλουδα τῆς γῆς.
181. Μ' ἀρνήθηκες, ποῦ ἄρνηθῇς τὴν πίστι ποῦ πιστεύεις
καὶ μετὸ δίσκο ἑστὸ ἡ κλησιαὶς νὰ ἔγῃς νὰ διακονεῖς.

482. Μ' ἀρνῆθηκες 'πού νάρνηθης, μοῖρα νά μὴ λογιάσης,
'πού ἀφόντις μ' ἔβαλες 'στὴ γῇ τώρα θε νά με κλάψης.
483. Μισεύω κι' ἀποχαιρετῶ τσῆ γειτονιάς τὰ μέρη,
τσῆ ὠμορφαις γειτόνισσαις καὶ τὸ γλυκύ μ' αἰτέρι.
484. Μὰ ἐγῶλεγα πῶς μ' ἀγαπᾷς κ' εἶχα χαρὰ μεγάλη·
'στὰ λόγια σου 'μπιστεύτηκα καὶ δὲν ἀγάπουν ἄλλη.
485. Μὲ τὰ παρηγορήματα, κόρη μου, 'πού μᾶς δίνεις
φοβοῦμαι καὶ 'στὰ ὕστερα μὲ τοὺς καιροὺς μ' ἀφίνεις.
486. Μοῦ 'πῆρες τὰ κλειδιά τοῦ νοῦ, μ' ἀσήκωσες τὴ γνῶσι,
στέκω καὶ διαλογίζομαι πῶς νά μοῦ τὴν πλερώσης.
487. Μὴν λὲς 'πού δὲν σ' ἐφίλησα τ' ἡ γειτονιά τὸ ἔξερι,
'πούχαμε ἀγάπη 'γκαρδιακὴ τοῦτο τὸ καλοκαῖρι.
488. Μῶκαψες τὴν καρδούλα μου 'σὰν τοῦ ψωμιοῦ τὴν πάνα
'πού σ' εἶδα κ' ἐκουδέντιαζες μὲ τὸν ὀχθρό μου ἀντάμα.
489. Μοναχὸς καὶ λυπημένος εἰς τὸ σκότος περπατῶ,
καὶ τὰ 'μάτια σου μοῦ λένε φανερά 'πού σ' ἀγαπῶ.
490. Μὰ εἶσαι 'ψηλὴ, εἶσαι λυγρὴ, πέρδικα πλουμισμένη,
καὶ ὁ τι τηράξω ἐσένανε παράπονο μὲ 'παίρνει.
491. Μελαχροινὴ μου κι' ὠμορφὴ καὶ δάφνη φουντωμένη,
τὴ νειότη μου 'στὰ κάλλη σου τὴν ἔχω πουλημένη.
492. Μέσ' 'στὸ καράδι 'πῶρχεται καὶ τὰ πανιά του ἀπλόνει
μέσ' εἶν' ὁ νεὶός 'πού μ' ἀγαπᾷ καὶ 'πού με καμαρώνει.
493. Μῶφυγε ὁ πόθος ἀπὸ σὲ κι' ἡ ὀρεξί μου ἐχάθη·
σ' εἶχα γαρούφαλλο 'στ' αὐτὶ καὶ τώρα σ' ἔχω ἀγκάθι.
494. Μὰ γὼ γιὰ σένα ἤρθα 'δῶ κ' ἄλλη δουλειὰ δὲν εἶχα·
δός μου το, κόρη, τὸ φιλὶ νά φύγω τ' εἶνε νύχτα.
495. Μ' ἐχτίκισες πουλάκι μου· ὅλ' οἱ γιχτροὶ τὸ λέγουν,
πῶς εἶνε βέβαια χτικιὸ, καὶ ζωντανό με κλαίγουν.
496. Μικρὴ μικρὴ σ' ἀγάπησα, μεγάλη δέ σ' ἐπῆρα,
μ' ἂν δέ σ' ἐπῆρα 'λεύθερη, θε νά σε 'πάρω χήρα.

Πρὸς Διαν. σ. 99.

197. Νάρθης, ψυχὴ μου, νά μου 'πῆς νά μάθω τὰ μαντάτα,
νά 'ξοριστῶ, νά περπατῶ 'στῆς 'ξενιτειᾶς τῇ στράτα.
198. Νά'ξερα ποῦ εἶν' τὸ φτύμα σου καὶ ποῦ ἤθελες νά φτύσῃς
νάσκυφτα νά το μά'ζονα φόρσι καὶ μ' ἀγαπήσῃς.
199. Νά 'πῶ καὶ γιὰ τὰ 'φρύδια σου 'πῶχουν κοράκου χρῶμα·
τὰ στήθεα σου εἶνε μάρμαρο, τραντάφυλλο τὸ στόμα.
200. Νά 'πῶ γιὰ τὰ μαλλάκια σου 'ποῦνε 'σάν τὸ μετὰξι
καὶ κάθε τρίχα γίνεται σαῖτα νά με σφάξῃ.
201. Νά 'πῶ γιὰ τὴ μεσούλα σου 'ποῦνε 'σάν δαχτυλίδι,
τῶν νέων εἶνε φάντασμα κ' εἰς σέ, ψυχῇ, στολίδι.
202. Νά'χα κλειδιά 'στὰ χερίά μου χρυσᾶ, μαλαμματένια
νάνοιγα τὴν καρδούλα σου 'ποῦ 'κλείστηκε γιὰ μένα.
203. Ξεναίει εἶμαι κι' ὄρφανὸ, 'στὸ σπῆτι μά'ζωξέ με,
κ' ἐκεῖ 'ποῦ κλαίω καὶ θρηνῶ σκύψε καὶ φίλησέ με.
204. 'Εύπηνο', ὠραία τσ' ὠμορφιάς, καταίβα νά μ' ἀνοίξῃς,
νά σ' ἀγκαλιάσω σπλαγχνικά κ' ἐσὺ νά με φιλήσῃς.
205. 'Εύπηνησε, 'μάτια μ', 'ξύπηνησε κ' ἦρθαν οἱ σοναδόροι
νά σου σονάρουν τσ' ὠμορφιαίς, τὰ κάλλη 'πῶχεις, κόρη.
206. 'Ο ἴδρωσ τοῦ προσώπου σου μέσ' 'στὴ καρδιά μου ἐμπῆκε,
κ' ἐφύτεψα βασιλικὸ καὶ καρυφύλλι ἐβγῆκε.
207. 'Ολος ὁ κόσμος νά μου εἰπῇ κι' ὁ βασιλεῖς 'π' ὀρίζει
ἐκεῖ 'ποῦ ἀκούμπησε ἡ καρδιά μ' ὀπίσω δὲ γυρίζει.
208. 'Οταν, ψυχὴ μ', σέ θυμηθῶ τὸ αἶμά μου παγώνει
κι' ὁ νοῦς μου διασκορπίζεται καὶ πλεῖο δὲ συμμαζώνει.
Πρὸλ. Pass. σ. 554. ἀρ. 739.
209. 'Οταν γυρίσω καὶ σε ἰδῶ 'στὰ ἄκρα τοῦ δωμάτου
κρύος ἀγέρας με χτυπᾷ κι' ὁ ἴδρωσ τοῦ θανάτου.
210. 'Ο ξένος εἰς τὴν ξενιτειὰ κάνει ἀγάπαις, κάνει
μ' ἀλήθεια καὶ τὰ ροῦχά του ἀνέπλυτα τὰ βάνει.
211. 'Ο πλάτανος θέλει νερό κι' ὁ λεύκος θέλει ἀγέρι,
καὶ τὸ κορίτσι φίλημα πουρνὸ καὶ μεσημέρι.

212. ὄντας σὲ συλλογίζουμαι ἀπάνω 'ς τὴ δουλειά μου
ἀφίνω ὅ τι κ' ἂν βαστῶ καὶ πῶμαι τὴν καρδιά μου.
213. Πείσμα 'ς πείσμα τῶδαλες φιλὶ νὰ μὴ μου δώσης,
μὰ 'γῶμαι κυνηγοῦ παιδὶ καὶ δὲ θά μου γλυτώσης.
214. Πές μου, πουλί μ', τί σ' ἔφταιξα νὰ δείρω τὸ κορμί μου
μὲ πέτραις καὶ μὲ σίδερα ὅσῳ νὰ 'ἔγ' ἡ ψυχὴ μου.
215. Παππάδες καὶ γραμματικοί, ποῦ τῶδρετε γραμμένο
νὰ 'παίρνη ὁ Φράγκος τὴ 'Ρωμὴ καὶ νᾶν' συμπαθημένο;
Πρὸλ. Διαν. σ. 125.
216. Πρόβαλε, φέξι τοῦρανοῦ καὶ στέρησι τοῦ κόσμου,
τὸ νοῦμου καὶ τὸ λογισμὸ ὁποῦ μοῦ 'πῆρες δός μου.
217. Πότε 'ς τὴν πόρτα κάθεσαι, πότε 'ς τὴ μπαλκονάδα,
πότε 'ς τὴ μέση τοῦ σπιτιοῦ κορδέλα ρικαμάδα.
218. Ποῦ δέντρο δὲ μαραίνεται, ποῖα βρύσι δὲ θολώνει,
ποιοὺς ἔχει ἀγάπη 'ς τὸ ντουσιὰ καὶ δέν την καμαρόνει;
Πρὸλ. Διαν. σ. 131.
219. Ποιὸς εἶδε πράσινο ἄλογο καὶ θάλασσα σπαρμένη,
ποιὸς εἶδε τοῦτον τὸν καιρὸ ἀγάπη 'μπιστεμμένη;
220. Ποῦ ναῦρω 'γὼ βασιλικὸ σγουρὸ 'σάν τὰ μαλλιά σου
καὶ δυὸ κομμάτια ζάχαρι ἄσπρη 'σάν τὰ βυζιά σου ;
221. Ποτίζεις τὸ βασιλικὸ μὲ τὰ ὡμορφα κλαριά του
νὰ κόβης; νὰ μυρίζεσαι ἐσὺ 'ποῦσαι κυρά του.
222. Παρασκευὴ μοῦ 'μήνυσε, Σαββάτο εἶδα κ' ἐρχόσου
καὶ τὴ Δευτέρα ἀνήθηκες τὸν ἀγαπητικό σου.
223. Πλέον δὲν τραγουδάω, δὲ θέλω νὰ χαρῶ,
γιατὶ με παραιτοῦνε δυὸ 'μάτια 'ποῦ ἀγαπῶ.
224. Πιτσούνι μου ἀνεμάλαγο καὶ δροσερό μου ἀπίδι,
τοῦ νύχτας σφιχταγκάλισμα καὶ τῆς αὐγῆς παιγνίδι.
225. Πολλὴ ζωὴ 'ς τὰ μάτια σου κ' ἄς μὴ τα συχνογλέπω·
μὲ τὴ ζωὴ σου ζῶ κ' ἐγὼ καὶ μὲ τὸ φῶς σου βλέπω.

226. 'Πάρε, γιατρέ, τὰ γιατρικὰ καὶ σύρε 'στὴ δουλειά σου"
τὸν πόνο 'πῶχω 'στὴν καρδιά δὲ γράφουν τὰ χαρτιά σου.
227. Σήμερις τᾶσπρο γιασουμί 'ἔγῃκε νὰ σεργιανήσῃ"
ἤλιε μου, κάμε συγνεφιά νὰ μὴ μού το μαυρίσης.
Πρβλ. Διαν. σ. 144.
228. Σ' εἶσαι τᾶστρο τῆς ἡμέρας καὶ φεγγάρι τῆς νυχτὸς,
λάμπει καὶ τὸ πρόσωπό σου καθὼς λάμπει ὁ αὐγερινός.
229. Σ' εἶσαι τᾶνθος τῆς κανέλας καὶ μπουμπουκι τῆς μηλιάς,
σὺ τὸ 'ξέρεις· σ' ἀγαπάω κι' ἄδικά με τυραννᾷς.
230. 'Στὴ γειτονιά σου μὲ πουλοῦν γιὰ ἓνα κλωνὶ πιπέρι,
δόσε το καὶ 'ξαγόρασ' με γιὰ νὰ σε κάμω 'ταῖρι.
231. 'Στὴν πόρτα σου 'ξενύχτησα μὲ δυὸ σπαθιά ζωσμένος,
κ' ἐγύρισα κ' ἐσφάγηκα γιὰ σένα ὁ καυμένος.
232. 'Στὴν πόρτα σου μὲ σφάζουνε, ἔβγα καὶ σὺ καὶ κλάψε,
'πάρε κι' ἀπὸ τὸ αἷμά μου καὶ τὰ μαλλιά σου βάψε.
233. Σαβδάτο ρίζα ρίζωσε ἡ ἀγάπη 'στὴν καρδιά μου
κ' ἐπεριπλέχθη 'σὰν κισσὸς καὶ τρώει τὰ 'σωθικά μου.
234. 'Σὰν μοῦδωκες τὴ μαχαιριά, δός μου καὶ τὸ βοτάνι,
δός μου καὶ τὸ χειλάκι σου νὰ το φιλῶ νὰ 'γιάνη.
235. 'Σὰν σου κρένω δέ μου κρένεις, σοῦ 'μιλῶ δέ μου 'μιλᾷς,
τώρα δὲ καταλαμβάνω πῶς ἐμὲ δέ μ' ἀγαπᾷς.
236. 'Σὰν δέν με θέλεις ν'ἄρχωμαι, βάλε νὰ με σκοτώσουν
ἢ βάλε 'φείδινα νὰ με φᾶν κι' ἄς μὴ με θανατώσουν.
237. Σύντας βλέπω τὸ κορμί σου πιάν' ἡ ψυχὴ μ' καὶ τρέμει
'σὰν ὥρα ἡ ἐγγλεζικὴ ὄντας παραδουλεῦη.
238. 'Στὸ παραθύρι 'ποῦ θωρῶ κάθεται μιὰ κοντέσσα"
νὰ την ἐφώτιζ' ὁ Θεὸς νὰ μ'ἐλεγ' ἔμπα μέσα.
239. 'Στὸν οὐρανὸ θέν' ἀναβῶ μέσ' 'στὸν κριτὴ τοῦ κόσμου"
γιὰ τί ἀφορμὴ δέ μου 'μιλεῖς, 'μάτια, ψυχὴ καὶ φῶς μου;
Πρβλ. Διαν. σ. 149.

240. 'Σὰν κίχλα ἐκατέβαινες, 'σὰν χελιδόνι ἐρχόσου
κρυφ' ἀπὸ τῆ μανούλα σου κι' ἀπὸ τὸν ἀδελφό σου.
241. 'Στὸν ἄδῃ ἂν με βάλουνε καί με κατακλειδώσου
κ' ἀπῶκει, ἀγαπημένη μου, θὰ κλαίγω τὸν καϋμό σου.
242. Σύντα διαβῆς 'ποῦ ἐγὼ σε ἰδῶ 'ποῦ γιὰ νερὸ πηγαίνεις
ὀμπρὸς 'στὰς ἄλλαις φαίνεσαι πέρδικα πλουμισμένη.
243. Σύντα γυρίσω καί σε ἰδῶ, ἂν ἦμαι ὀρθὸς καθίζω
καὶ πιάνω τὸ μαντύλι μου καὶ δάκρυα τὸ γιομίζω.
244. Σήμερα 'ποῦνε Κυριακῇ, 'μέρα χαριτωμένη
'ζύπνα νὰ πᾶς 'στὴν ἐκκλησιὰ ῥοδοστεφανωμένη.
245. 'Σὰν ποιὸς 'μπορεῖ 'στὰ μάτι' αὐτὰ νὰ δώση μιὰ 'ματία
καὶ παρευθὺς νὰ μὴ 'βρεθῇ σφαγμένος 'στὴν καρδιά.
246. Σαράντα βρούσες μὲ νερὸ κ' ἐξῆντα δυὸ πηγάδια
δὲ μου τὴ σβύνουν τὴ φωτιά 'πῶχω 'στὰ φυλλοκάρδια.
247. 'Σ' ἓναν ἀφέντη νᾶμαστε κ' ἓνα ψωμί νὰ τρῶμε
καὶ χώρια νὰ κοιμούμαστε μεγάλο κρίμα 'πῶνε.
248. 'Σὰν ἀπεθάνω γιὰ κρασί θάψτε με 'στὴν ταβέρνα
γιὰ νὰ μὴ κλαί' ἡ ταβερναριὰ κ' ἡ κόρη 'ποῦ μ' ἐκέρνα.
249. 'Σὰν τὴ μαρμαροκολώνα στέκεις μέσ' 'στὴν ἐκκλησιὰ
καὶ μαραίνεις παλληκάρια, τῶν μανάδων τὰ παιδιὰ.
Πρὸλ. Διαν. σ. 139.
250. 'Σὰν 'πεθάνω παραγγέλω τέσσαρων παλληκαριῶ
νὰ με 'πάρουν νὰ με θάψουν 'στὰς ἀγκάλαις σου τῆς δυό.
251. 'Σὰν δὲν ἤθελες φιλία τί μοῦ ἔδινες ἀρχή,
ἔβαλες καὶ τὸ κορμί μου 'εἰς μεγάλη ταραχή.
252. Σύντα περνᾷς, χρυσέ μου αἰτέ, ἡ σούριξε ἡ βῆξε
ἡ λιανοχάλικο ἔπαρε, 'εἰς τὸ παραθύρι ρίξε.
Πρὸλ. Διαν. σ. 120.
253. 'Στὴ μέση ἀπὸ τὸν κῆπό μου ἔχω φυτέφει γιούλια
κ' ἂν ἀπεράσης, 'μάτια μου, νὰ μὴ τα κόψης οὐλα.
Πρὸλ. Διαν. σ. 146.

254. Ἐστὸ παρεθύρι 'ποῦσαι σὺ νᾶμουν κ' ἐγὼ κοντά σου
γιὰ νὰ φιλῶ τὰ χεῖλη σου, νὰ πιάνω τὰ βυζιά σου!
255. Τὰ 'μάτια σου τὰ 'μώρικα, τὰ μωροπλανεμένα
δποῦ 'πλανέσανε πολλοὺς, τώρα πλανοῦν κι ἐμένα.
Πρβλ. Διαν. σ. 456.
256. Τῶχουν ἢ ἄσπραις τὸ φιλί 'ςτὰ χεῖλη τους γραμμένο,
τῶχουνε κ' ἢ μελαχροιναῖς 'ςτὸ μὸσχρ[ι]βουτημένο.
257. Τήρα με πῶς ἐγίνηκα, 'σάν τὸν ἀπεθαμμένο,
δὲ μ' ἔκρινες ποτὲ, σκληρὴ, 'σάν μ' εἶχες μαθημένο.
258. Τὸν ταμπουρᾶ ἐστόλισα χίλιων λογιῶν κορδέλλαις,
καὶ τὰ καντούνια περβατῶ γιὰ τὸ 'ὠμορφαις κοπέλλαις.
259. Τώρα 'ποῦ σοῦχω 'γὼ σεβντὰ, τώρα νὰ μ' ἀγαπήσῃς
εἰς τὴν ψυχὴ τῆς μάνας σου νὰ μὴ μ' ἀλησμονήσῃς.
260. Τί νὰ σου κάμω, 'μάτια μου, δὲν εἶνε ἀπὸ τέμενα
ἄλλοι μ' ὀρίζουνε κ' ἐμὲ καὶ τυραννοῦν καὶ σένα.
Πρβλ. Διαν. σ. 465.
261. Τί νὰ τοῦ κάμω τοῦ καιροῦ, τοῦ χρόνου τοῦ ὠργισμένου
'ποῦ μῶκαμε τὴν ὄψι μου ὡσάν τάποθαμμένου.
262. Τέλος λοιπὸν τὰ κάλλη σου καὶ τὰ γλυκά σου 'μάτια,
τᾶστέρια τοῦ προσώπου σου μ' ἐκάμανε κομμάτια.
263. Τὰ ρούσικὰ σου τὰ μαλλιά, τὰ κόκκινά σου χεῖλη
εἶν' 'σάν τὰ ῥόδα τοῦ Μαγιοῦ καὶ τᾶνθη τοῦ Ἀπρίλη.
264. Τὸν ἴδρω τοῦ προσώπου σου 'βγαίνεις μὲ τὸ μαντύλι
καὶ μὲ τὸ χινῶτό σου ἄφηκες μόνους καὶ καρυοφύλλι.
265. Τόσο περίσσα σ' ἀγαπῶ 'ποῦ μοναχός μου λέγω
πῶς δέ με φαρμακόνουνε τὰ δάκρυα 'ποῦ κλαίγω.
266. Τώρα θέλω νὰ μισέψω, ποιόνε θε νὰ 'μπιστευτῶ
γιὰ τὰ δυό σου μαῦρα 'μάτια μὴ δὲν κάμουν ψυχικό;
267. Τσῶπα καὶ μὴν πικραίνεσαι, γαρουφαλλάκι μου ἄσπρο,
τί ἐμὲ εἶν' ἡ ἀγάπη μου θεμελιωμένο κάστρο.

268. Τσώπα καὶ μὴν πικραίνεσαι καὶ μὴ βαρυκαρδίῃς
τί 'γλήγορα θεὸς νὰ το ἰδῇς τὸ 'πιθυμᾷς κι' ὀλπίζεις.
269. Τὸ φτύμα μου πέφτει 'στὴ γῆ καὶ μαζωμοὺς δὲν ἔχει,
ἔτσι κ' ἡ δόλιχ ἀγάπη μου 'ξεμπερδεμμοὺς δὲν ἔχει.
270. Τὴ νύχτα δὲν κοιμοῦμαι, τὸν θάνατο ζητῶ,
νὰ 'πάρῃ τὴ ζωὴ μου, τί πλεὺς δὲν τη βαστῶ.
271. Τὰ μαῦρά σου τὰ 'μάτια κ' ἡ ἄσπρη σου θεωρεῖα
μ' ἐκάμανε, ψυχὴ μου, κι' ἐπῆγα 'στὰ βουναῖ.
Πρβλ. Διαν. σ. 157.
272. Τὰ μαῦρά σου τὰ 'μάτια μοῦ δίνουν τὴ 'ματιαίς,
κ' ἡ κόραις τῶν ματιῶν σου μοῦ δίνουν σαγιτιαίς.
273. Τὰ 'μάτια μ', ὁ νοὺς κι' ὁ λογισμὸς γιὰ σένα ἐμπερδεύθη
καὶ δὲν ψηφῶ τὸ θάνατο καὶ ὄντας θέλῃ ἄς ἔρθῃ.
274. Τὸν οὐρανὸ βάνω κριτὴ, τὸ νοῦ μου δραγουμάνο
καὶ τὴν καυμένη μου καρδιά ὅ τι μοῦ εἶπῃ νὰ κάνω.
275. Τὰ 'μάτια μου τῆς ὀρφανῆς νὰ εἶχες μοῦ ζητήσεις
τάβχανα καὶ σοῦ τᾶδινα νὰ μὴ μ' ἀλησμονήσης.
276. Τὰ 'μάτια σου εἶνε 'μάτια μου, τὰ 'φρύδια σου δικά μου,
τὰ δάχτυλά σου εἶν' τὰ κλειδιά 'π' ἀνοίγουν τὴν καρδιά μου.
277. Τὴν πέτρα ὅπου 'πάτησες καὶ 'μπῆκες μέσ' 'στὴ βάρκα
θὰ πάω, ψυχὴ μου, νὰ τη 'βρῶ νὰ τη γιομίσω δάκρυα.
278. Τὸ κυπαρίσσι τὸ 'ψηλὸ ὁ ἴσκιος τῶμορφαίνει
κ' ἡ κόρη ὄντας στολίζεται τὸ νεῖό τότε ζουρλαίνει.
279. Τραγούδησε, πουλάκι μου, μαζὶ νὰ τραγουδοῦμε
τῆς γειτονιάς ταῖς εὐμορφίαις νὰ ξεφαντολογοῦμε.
280. Τί κακὸ εἰς ἓνα νέον νὰ γαπᾷ μία σκληρὴ
καὶ ἐκεῖνη νὰ το 'ξέρῃ καὶ νὰ κάνῃ τὸ βαρύ!
281. Τὴ μάνα σου τὴν ἀγαπῶ καὶ τῆς φιλῶ τὸ χέρι
γιὰ νὰ τὴν κάμω πεθερὰ καὶ σὲ δικό μου 'ταίρι.
282. Τῆς μοῖρας μου ἦτανε κι' αὐτὸ νὰ 'μπῶ 'στὸν ἔρωτά σου,
νὰ βασανίζωμαι κ' ἐγὼ 'στὰ χέρια τὰ 'δικά σου.

283. Τὰ πάθη τοῦ Ῥωτόκριτου τᾶπαθα ἴγῳ γιὰ σένα,
νὰ μὴν τα πάθη Χριστιανὸς καὶ κάθε μάνας γέννα.
284. Τὰ πάθη τοῦ Ῥωτόκριτου ἔπαθα ἴγῳ γιὰ σένα
καὶ σὺ δὲν εἶσαι ἢ Ἀρετὴ νὰ σε πονῇ γιὰ ἴμένα.
285. Τὰ χεῖλη σου εἶνε ζάχαρι, τὸ μάγουλό σου μῆλο
τὰ στήθη σου παράδειςος καὶ τὸ κορμί σου κρίνο.
Νὰ φίλουνα τὴ ζάχαρι, νὰ ἴδάγκανα τὸ μῆλο
νᾶνοιγε ὁ παράδειςος, νᾶγκάλιαζα τὸν κρίνο.
286. Τί κακὸ ἔκαμα ὁ καυμένος ποῦ με σκουζοῦνε φονεῖα;
μήτ' ἐσκότωσα κανένα μήτε ἀπάτησα καρμιὰ.
287. Τί σου κάνω καὶ με βρίζεις ποῦ ἔε μοῖρα νὰ μὴ μπῆς,
ἄλλον ἄντρα νᾶγαπήσης καὶ στεφάνι νὰ μὴ ὀῆς.
288. Τραγούδια θέλει ὁ ἔρωτας καὶ βάσανα ἢ ἀγάπη,
ὥστε νὰ σμιζοῦν δυὸ κορμιὰ ἀντάμα ἔστο κρεββάτι.
289. Τὸ φεγγάρι μὲ τὸν ἥλιο κάνουν πόλεμο φριχτὸ,
τὸ κορμί σου δὲν τᾶλλάζω μὲ τῆς Βενετιάς τὸ βιό.
290. Τὰ ῥατάκια σου, κυρά μου, εἶν' σαῖταις φλογεραῖς,
μοῦ ἔεσχίσανε τὰ στήθη καὶ μοῦ τᾶκαμαν πληγαῖς.
291. Τί σῶκαμα κ' ἐχόλιασες, ψυχὴ μου ἀγαπημένη;
γιὰ ἴνα φιλι ποῦ μῶδωκες μοῦ στέκεις πικραμμένη;
292. Τί σου εἶπα ποῦ μου ἴάραζες τὰ χεῖλη σου μὲ πείσμα;
Θέλω νὰ πάω νὰ κρεμαστῶ κ' ἔχε το σὺ τὸ κρίμα.
- Πρὸβλ. Διαν. σελ. 167.
293. Τὸ κυπαρίσσι ὀρέγομαι, τὸ μυρισμένο ξύλο,
ὁποῦ τοῦ μοιάζεις, ῥάτια μου, ἔστο μάκρο καὶ ἔστο ἴψηλο.
-
294. Φυλάξου, φίλε, μὴν εἰπῆς φίλου τὸ μυστικὸ σου;
φίλος τοῦ φίλου θά το ἴπῃ νᾶνε κακὸ δικό σου.
295. Φεῖδιχα, ποῦ τρώτε τοὺς νεκροὺς, γιὰ φᾶτέ με καὶ μένα
γιατί μ' ἀπαρνηθήκανε δυὸ ῥάτια ἀγαπημένα.

296. Φύσα, μαϊστραλάκι μου, νὰ πᾶμε τὰ καϋμένα,
 'πού λείπουμε τόσον καιρὸ πολὺ μακριὰ 'ς τὰ ξένα.
-
297. Χίλιοι κι' ἂν τη φυλάξετε καὶ χίλιοι ἂν τη φυλάτε
 αὐτὴ μου κρένει ἀπὸ κρυφὰ καὶ σεῖς δὲν τ' ἀγροικᾶτε.
298. Χριστὲ καὶ κάμε μ' ἄμπελο κ' ἡ ἀγάπη μου δραγάτης
 νὰ με ποτίζη ζάχαρι καὶ γάλ' ἀπ' τὰ θυζιά της.
299. Χίλιαις χιλιάδες κι' ἂν μοῦ 'ποῦν κακὸ γιὰ τὸ νομὰ σου
 δὲν τ' ἀπαρνιοῦμαι ἐγὼ ποτε τὸ γλυκοφίλημά σου.
-
300. Ψυχὴ μου, μαρτυρεῖσαι ἀντάμα μὲ τὸ Χάρο
 γιὰτὶ δὲν 'ξέρεις 'π' ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ σε 'πάρω.
301. Ψυχὴ μου, πλέον δεῖξέ μου ἀγάπης σου σημάδι·
 λυπήσου νὰ περιπατῶ τῆς νύχταις 'ς τὸ σκοτάδι.
-
302. 'Ὡς πότε νὰ τὸ λὲς τὸ ναι καὶ τ' ὄχι νᾶνε πάντα
 καὶ τῆς καυμένης μου καρδιάς νὰ λέγω τὸ νταγιάντα·
 Νταγιάντα τα, καρδούλα μου, τῆς γειτονιαῖς τὰ λόγια
 καθὼς βαστοῦνε τὰ βουνὰ τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια.
303. 'Ὡμένα πῶς ἐγίνηκες καὶ πῶς ἐκαταστήθης·
 μὰ σὺ παιδί δὲν ἔκαμες, μ' ἄντρα δὲν ἐκοιμήθης.
304. 'Ὡ ἔρωτα, λυπήσου με 'ποῦμαι παλληκαράκι
 κ' εἶμαι μικρὸ κι' ἀνειξέρο, καινούργιο 'ς τὴν ἀγάπη.
- ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΣ.
-
305. 'Αγάπη μου καὶ 'μάτια μου ὥστε 'πού νὰ σε 'πάρω
 κ' ὕστερης μ' ἕναν κόπανο νὰ κάτσω νὰ σε 'γδάρω.
306. 'Αγάπα με θεοτικά, ὄχι διαολευμένα.
 Κατηγορία γίνεται· λυπήσου με κι' ἔμένα.

307. Ἄσπρε μ' ἀνθὲ τοῦ ποταμιοῦ κι' ἀνθὲ τοῦ μαλαμιμάτου,
ρίζα τοῦ μαργαριταριοῦ, τοῦ παρακαλεμάτου.
308. Ἀνάμεσα ἔτὰ ῥούδια σου ἔχεις περιπλεγμένο
τὸν ἔρωτα ὁλόκληρο κι' ἐμένα τὸν καῦμένο.
309. Ἀπάνω ἔστην μπερέτα σου εἶνε πουλάκια δύο,
κ' ἐκεῖνα ἔξαγοράζουε τῆς Βενετιάς τὸ βίο.
310. Ἀνάθεμά την τῇ στιγμῇ, ἀνάθεμα τὴν ὥρα,
ᾧ σ' εἶδαν τὰ ματάκια μου, καὶ τί θὰ γείνω τώρα;
311. Ἀλλοίμονον κι' ἐρράϊσα
ἔγυαλι ἤμουν κι' ἐκρεπάρησα.
312. Αὐτοῦ ποῦ ᾤσ' νὰ ἐρχόμουνα,
δέ(ν) σου παραπονιόμουνα.
313. Ἄν μ' ἀρνηθῇς νάπαρνηθῇς τῆς μάνας σου τὸ γάλα,
καὶ νὰ σε φέρ' ἡ μοῖρά μου ἔξ' ἐβάσανα μεγάλα.
314. Ἀνάθεμα ποῦ δέν το ᾤσ' πῶς εἶν' γλυκὸ τὸ μέλι,
πῶς εἶν' γλυκὸ τὸ φίλημα τοῦ μικροπαντρεμένης.
315. Ἄ(ν) δέ(ν) σε κάμω νὰ γενῇς ὅσ' ἓν μιὰ κλωστή μετὰξί,
ὅ τι κι' ἂν ἔχ' ἡ μάνα σου ἔστους ἄγιους νὰ τα τάξῃ!
316. Ἄν μ' ἀρνηθῇς νάπαρνηθῇς τὴ μάνα ποῦ σ' ἐγέννα,
τὸ γάλα ὅπου βύζαξες νὰ το ξεράσῃς αἷμα.
317. Ἀγγελοστορισμένο μου, ποῖος σοῦδωσε τὴ χάρι
νὰ σαῖτεύῃς τὴ καρδιάς χωρὶς νάχῃς κοντάρι;
318. Ἄσπρο μου τριαντάφυλλο, κορμὶ κυπαρισσένιο,
μέσ' ἔστην καρδιά μου ἐρρίζωσες, καὶ τώρα τί θὰ γένω;
319. Αὐτὰ τὰ μάτις τὰ γλυκὰ δυὸ μάγους θὰ ῥωτήσω
ἂν μ' ἀγαποῦν εἰλικρινὰ νὰ μὴ τ' ἀλημονήσω.
320. Ἀνάθεμά σε, μοῖρά μου, πῶς θὰ με καταντήσῃς;
ἀνάμεσα ἔτὰ νειάτα μου μαῦρα θενά με ᾤψης.
321. Ἀνάθεμα τὴ μάνα σου ποῦ σ' ἔμαθε καὶ φαίνεις,
κι' ὅταν κτυπᾷς τὸ πέταλλο τὸ νοῦ μου τότε παίρνεις.

322. Ἄς τραγουδῶ νὰ χαίρωμαι τώρα 'πούμαι κορίτσι
γιατὶ δὲν ἔξέρω ἢ μοῖρά μου ποῦ θενά μ' ἐξορίσῃ.
323. Αὐτοῦ 'ποῦ πᾶς, πουλάκι μου, μὴ κάμῃς ἓνα μῆνα
γιατὶ θενάρθῃς νὰ μ' εὕρῃς 'ς ἀραχνιασμένο μνημα.
324. Αὐτὸ τὸ ἄχ' ὅταν τὸ 'πῶ φωτιά 'βγαίνει, πουλί μου
μέσ' ἀπ' τὰ φύλλα τσῆ καρδιάς καὶ καίει τὸ κορμί μου.
325. Ἀναστενάζω θλιθερά καὶ κλαίω λυπημένα
καὶ λέω πῶς ἐχάθηκε ὁ Χάρος γιὰ τ' ἐμένα.
326. Ἀγγέλοι σὲ σταμπάρανε κ' οἱ χρουσαφοὶ σ' ἐχύσαν
κι' ὅλαις τσῆ χάραις τοῦ Θεοῦ ἀπάνω σου τσ' ἀφῆκαν.

327. Βασιλικὸ ἐφύτεψα 'ς ἐ μαρμαρένια γάστρα
κι' ἐφούντωσε κι' ἐσκέπασε τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα.
328. Βάλε τὸ χέρι 'ς τὸ γυαλί, κάμε σερμπέτι πιέ το
κι' ἂν μ' ἀγαπᾷς, πουλάκι μου, μὴ μ' ἐντραπῆς καὶ πέ το.
329. Βασιλικούς πρασιαῖς πρασιαῖς νὰ στρώνῃς νὰ κοιμᾶσαι,
νὰ κόβῃς, νὰ μυρίζεσαι κι' ἐμένα νὰ θυμᾶσαι.
330. Βαρειὰ 'ποῦ ἀναστέναξα καὶ εἶπα: Παναγιά μου,
νᾶβλεπα τὴν ἀγάπη μου 'ποῦνε παρηγοριά μου.
331. Βασιλικὸ σε 'φύτεψα μέσα 'ς τὰ 'σωθικά μου
κι' ἀντὶς νερὸ ποτίζω σε αἶμα ἀπ' τὴν καρδιά μου.
332. Βαγγελίστρα μ' ἀπ' τὴν Τῆνο
καπετάνισσα, νὰ γίνω!

333. Γιὰ ἀνοῖχτε τὴν καρδούλα μου μὲ 'διαμαντένια τρίχα
νὰ 'δῇτε τὴν ἀγάπη του τοῦ σκύλου ποῦ τὴν εἶχα!
334. Γιὰ 'δὲς μαλλιά γιὰ πλέξιμο,
'ματάκια γιὰ τὸ γνέψιμο.

335. Γιὰ 'δὲς μαλλιά μαλάμματα,
 χεράκια γιὰ τὰ γράμματα.
-
336. Δέν τονε θέλω, μάνα μου, τὸν ἄντρα τὸ χωριάτη
 γιὰ θά μου φέρη τὸ βραδὺ χῶματα 'ς τὸ κρεβάτι.
337. Δέν με λυπᾶσαι 'ποῦ λαλῶ τὴν νύχτα 'σὰν ἀηδόνι
 καὶ τὴν αὐγὴ 'σὰν τὸ πουλὶ κι' ὁ νοῦς μου δὲν μερόνει;
338. Δέν ἤμπορῶ, δέ(ν) δύνομαι
 νά σ' ἀγαπῶ, νὰ κρίνωμαι.
-
339. Ἐχω τραγούδια νά σου 'πῶ ἓνα σακκὶ γεμάτο
 μᾶσπασε τὸ δεματικὸ κι' ἐπέσαν ὅλα κάτω.
 Πρβλ. Διαν. σ. 407.
340. Ἐμένα τὸ πουλάκι μου δὲ σκαύγει, δὲ θερίζει,
 μονάχα εἶνε 'ς τὸ μαντρί κι' ἀρμέγει καὶ χωρίζει.
341. Ἐπέρασε μιὰ κοπελλιά καὶ μ' εἶπε ζαρωμένο,
 μαγάρι ἢ κακορροϊζικὴ νά μ' εἶχε ἀγκαλισμένο.
342. Ἐμίσεψες, πουλάκι μου, κ' ἐμένα ποῦ μ' ἀφίνεις;
 κρύο νεράκι θὰ γενῶ 'ς τὸ δρόμο νά με πίνης.
343. Ἐμίσεψες 'ς τὸ μισεμμὸ καὶ 'ς τὸ μακρὺ ταξεῖδι
 τὰ διάφορά σου νᾶν' πολλὰ κ' ἡ ἄργητά σου 'λίγη.
344. Ἐμίσεψες καὶ ποιὸ νὰ ἰδῶ καὶ ποιὸ νὰ χαιρετήσω,
 καὶ τίνος ὄνομα νὰ 'πῶ νά σε καληνωρήσω;
 Πρβλ. Διαν. σ. 51.
345. Ἐνα πουλάκι κηλαδεῖ, δὲν 'ξέρω ποῦ κυττάζει
 καὶ τὸν κελαϊδισμό 'γροικῶ καὶ 'ς τὴν καρδιά με σφάζει.
346. Ἐσο 'σαι, μάτια μου, ὁ γιαντρὸς 'ποῦρθες ἀπ' τὴ Βιέννα
 κ' ἐπλήγωσες πολλαῖς καρδιαῖς, ἐπλήγωσες κ' ἐμένα.

347. Ἐσύ ῥσαι, ῥμάτια μου, ὁ γιαιτρὸς κ' ἐγὼ ῥμαι ὁ πληγωμένος·
δός μου, κυρά μου, γιαιτρικὸ νὰ γιαιτρευτῶ ὁ καϋμένος.

348. Ἐγὼ, πουλί μου, σ' ἀγαπῶ κι' ὅπου ζηλεύῃ ἄς σκάσῃ,
τῆς πικροδάφνης τὸ ζουμί νὰ πιῇ νὰ του περάσῃ.

349. Ἐτο' εἶνε, ῥμάτια μου, ἔτσι ῥνε ὅπ' ἀγαπᾷ καὶ χάσῃ
τοῦ φαίνεται καὶ τὰ βουνὰ ἀπάνω κάτω πᾶσι.

Πρὸλ. Διαν. σ. 58.

350. Ἐτο' εἶνε, ῥμάτια μου, ἔτσι ῥνε ὅπ' ἀγαπᾷ καὶ χάσῃ
τοῦ δίνει νάποτρελλαθῇ καὶ τὰ βουνὰ νὰ πιάσῃ.

Πρὸλ. Διαν. αὐτ.

351. ῥΕλα, ἔλα πέρδικά μου,
ῥςτ' ἀγκαλάκια τὰ ῥδικά μου.

352. ῥΕλα νᾶσαι, νᾶσαι, νᾶσαι
νὰ σου στρώνω νὰ κοιμᾷσαι.

353. ῥΕχεις δυὸ ῥμάτια ῥσὰν ἐλθαίς
ῥποῦ σαῖτεύουν ταῖς καρδιαίς.

354. ῥΗ ἀπονιά σου, ῥμάτια μου, μὲ φέρν' εἰς ἀπορία
γιατὶ δέν τηνε θέλεις πλιά μαζή μου τὴ φιλα.

355. ῥΗ θάλασσα εἶνε μάνα μου, τὸ κῦμα οἱ ἀδελφοί μου,
τὰ χοχλιδάκια τοῦ ῥγιαλοῦ οἱ ἀγαπητικοί μου.

Πρὸλ. Διαν. σ. 65.

356. ῥΗ θάλασσα μοῦ τάκαμε τὰ ῥμάτια μου καὶ κλαῖνε
καὶ τὴν καρδιά μου καὶ πονεῖ ἀνθρώπου δέν το λένε.

357. ῥΗρθε ὁ Μάις, ῥμάτια μου, νὰ διπλοτυρανᾶσαι
νὰ μὴν ἤξεύρω τὸ βραδὺ τὴν κλίνη ῥποῦ κοιμᾷσαι.

358. Ὁὰ κάμω, θέλω, γράμματα ῥςτοῇ λύρας τὸ καπάκι
νὰ τα θωροῦν ἢ κοπελλιαῖς νὰ πίνουνε φαρμάκι.

359. Θαυμάζομαι ὅταν περπατῇς πῶς δὲν ἀνθοῦν τὰ δέντρα,
πῶς δὲν φουντόνουν ἢ μελῳαῖς, μοναχογυιὲ κι' ἀφέντη.

Πρόβ. Λιαν. σ. 71.

360. Θέλω νὰ πάω νὰ χρεωθῶ νὰ πάρω ἓνα μπεγίρι
νὰ κουβαλῶ τὴ κοπελλιαῖς ἀπὸ τὸ πανηγύρι.

361. Θάλασσα, καὶ τί σου ἔκαμα καὶ τᾶχεις μετ' ἐμένα
κ' ἐπῆρες τὸ πουλάκι μου κ' ἐπῆγες τὸ ἔτὰ ξένα;

362. Θάλασσα, θαλασσάκι μου,
φέρε τὸ τὸ πουλάκι μου.

363. Θάλασσα κι' ἄρμυρὸ νερὸ
νὰ σου ξεχάσω δὲν ἔμπορῶ.

364. Καὶ μὲ τὰ παραπόταμα ὁ ποταμὸς κινᾶται (·)
καὶ μὲ τὰ κανακίσματα ἡ κοπελλιὰ πλανᾶται.

365. Κόκκινο εἶν' τὰ χεῖλι σου ὅταν τοῦ κρασιοῦ τὸ ρέγκι,
τὸ πρόσωπό σου εἶνε ἔγυαλὶ κι' ὅλος ὁ κόσμος φέγγει.

366. Κάλλιχ ἔχω μέσ' ἔτῃ θάλασσα ὡς τὸ λαιμὸ χωσμένη
παρὰ μὲ τὴν ἀγάπη μου μιὰ ὦρα θυμωμένη.

367. Καλὰ ἔκαμα κι' ἀγάπησα γραμματισμένα χεῖλη
καὶ δάκτυλα μασουρωτὰ ποῦ πιάνουν τὸ κοντύλι.

368. Καλὲ δέν τα βαρέθηκες τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
ποῦ εἶνε περισσότερα ἀπ' τὸ νερὸ ποῦ πίνω;

369. Καλὴ σου ὦρα, μάτις μου, καλὴ σου αὐγὴ, χαδὰ μου,
καλὰ σου ἔξημερώματα ἂν ἦσαι καὶ μακριὰ μου.

370. Καλὴ σου ὦρ' ἂν κάθεται, καλὴ σου αὐγὴ, ἂν κοιμᾶσαι,
καλὰ σου ἔξημερώματα, ἂν κάθεται ἢ αὐκραῖσαι.

371. Καταπολιανὴ ἀπ' τὴν Πάρο
ἔκεινο(ν) π' ἀγαπῶ νὰ πάρω !

372. Κάλλις ἔχω σένα νὰ θωρῶ
παρὰ δ' ἐγὼ νὰ φορῶ.

373. Κάλ' ἔλα 'δῶ.— Δὲν ἔρχομαι,
μικράκι ἔμαι κ' ἐντρέπομαι.
374. Καλὲ, ποῦ τσ' ἔχεις τσὴ δουλειαῖς
καὶ φεύγεις καὶ δέ(ν) μου το λές;
-
375. Λόγια τοῦ κόσμου μὴν ἀκοῦς, τὸ νοῦ σου μόν' ἀρώτα,
μὰ ἐμᾶς εἶν' ἡ ἀγάπη μας καλλίτερη ἀπὸ πρῶτα.
-
376. Μαργαριτάρι στρογγυλὸ εἶνε τὸ πρόσωπό σου
καὶ δυὸ δαχτυλιδόπετραις ἡ κόραις τῷ ῥματιῷ σου.
377. Μαργαριτάρι 'στὸ χαρτὶ πουλιέται 'στὸ ῥπαζάρι,
πολλὰ παιδιὰ ἔχει ἡ μάνα σου, μὰ σ' εἶσαι τὸ καμάρι.
378. Ῥμάτια μὲ ῥμάτια σφάζονται, ῥφρύδια μὲ φρύδια λέσι
καὶ δυὸ καρδιαῖς μαραίνονται κι' ἀνθρώπου δέν το λέσι.
379. Μέσ' 'στὴν καρδιά μου ἔρριζωσες καὶ τώρα κάκεις κλώνοι
κ' ἔρριζωσες καθολικὰ κι' ἔχω καῦμοι καὶ πόνοι.
380. Μέσ' 'στὴν καρδιά μου ἔρριζωσε ἓνα δεντρί ὠραῖο,
ἄσπρο καὶ ῥοδοκόκκινο, ῥψηλὸ καὶ ζαχαρένιο.
381. Μαλαμματένιε μου σταυρὲ μὲ τὰ μαργαριτάρια
ὁποῦ σε ῥεμελιόνανε μ' ἀτίμητα πετράδια.
382. Μελαχροινὴ μου κίπερι, δάφνη μου φουντωμένη,
ἡ νειότη μου 'στὰ χέρι σου εἶνε παραδομένη.
383. Μυριανათεματίζω τὴν τὴν ὦρα, τὸ μενοῦτο
ῥποῦ σ' εἶδα καὶ σ' ἀγάπησα κ' ἦρθα 'στὸ χάλι τοῦτ.
384. Μὲ τοῦ βορειᾶ τὰ κύματα
σου στέλνω χαιρετίσματα.
385. Μὲ τοῦ βορειᾶ τὴν ἀδελφὴ
σου στέλνω, ῥμάτια μου, γραφὴ.
-

386. Νὰ βάλω θέλω πάλ' ἀρχή, νὰ κάνω κουζουλάδες
νάρπαζω καὶ τσὴ κοπελλιαὶς ἀπὸ τσ' ἀναφοράδες·
387. Νταγιάντα, καρδουλάκι μου, τῶν ἐδικῶν τὰ λόγια
ὡς νταγιαντίζουν τὰ βουνὰ τοὺς πάγους καὶ τὰ χιόνια·
388. Νάμουν βιολέτα κόκκινη μὲ τὸ χρυσὸ τσαμπάκι,
νά μ' ἔκοθες, νά μ' ἔθανες 'στ' αὐτί σου ρίζαυτάκι.
389. Νάξερα 'ποῦ 'νε ὁ ποταμὸς, νάξερα 'ποῦ 'ν ταυλάκι
'ποῦ πᾶν καὶ πλύνουν τσὴ καρδιαὶς καὶ 'βγαίνει τὸ φαρμάκι·

390. 'Ο λογισμὸς σ' ἄς μὴ το 'πῇ κι' ὁ νοῦς σου μὴ το βάλῃ
πῶς θὰ γυρίσῃ ἢ γνώμῃ σου νά σ' ἀγαπήσω πάλι·
391. Οὐρανὸς εἶσαι μὲ τᾶστρα, θάλασσα μὲ κύματα,
'γλήγορα 'ποῦ τ' ἀπαρνήθῃς τὰ γλυκοφιλήματα!
Πρβλ. Διαν. σ. 124.
392. 'Οσ' ἄστρα εἶν' 'στὸν οὐρανὸ καὶ φύλλα 'στ' 'Οχτωήχι
τόσα 'ψηλὰ 'ποκάμισα νὰ καταλύσ' ἡ νύφη.
393. 'Οσ' ἄστρα 'νε 'στὸν οὐρανὸ καὶ φύλλα 'στὴν μπουρνέλλα
τόσα γλυκοφιλήματα 'στὴν ὡμορφῇ κοπέλλα.
394. 'Οταν γυρίσω καὶ το 'δῶ τὸ ἐρωτικό σου βλέμμα
δέκα γιατροὶ με νταγιαντοῦν καὶ τρεῖς μου 'παίρνουν αἷμα·
395. 'Ο ἔρωτας ὁ ἐπίβουλὸς μ' ἔβαλε νάγαπήσω
ἓνα κορμὶ 'ποῦ δὲν 'μπορῶ νά το κληρονομήσω.
396. 'Ο ἔρωτας εἰς τὴν ἀρχὴ εἶνε γλυκὸς 'σὰν γάλα,
μὰ 'σὰν ριζώσῃ 'στὴν καρδιά κάνει κλαδιὰ μεγάλη.
Πρβλ. Διαν. σ. 109.
397. 'Ολοι θωροῦν τὴ θάλασσα ἂν ἔρχονται καράβια
κ' ἐγὼ θωρῶ τὴν ἐγκεριὰ, ἂν ἔρχονται μουλάρια.
398. Οἱ φίλοι μ' ἔγιναν ἐχθροὶ κ' οἱ ἐδικοὶ μου ξένοι,
κ' ἡ μάνα 'ποῦ μ' ἐγέννησε κάνει πῶς δέ με ἔξερει.

399. Πρῶτα ἐγὼ σ' ἀγάπησα, τώρα βάρεθκά σε
καὶ τὴν καρδιά μου ἀλύπητα ἤνοιξα κ' ἐβγαλά σε.
400. 'Πές, 'πές δὲν ἐβάρεθηκες; ὡς πότε θά με 'βρίζης,
τὴν ὄρεξι τοῦ καθ' ἐνὸς ἐσύ δὲν τὴν ὀρίζεις.
401. Πολλά πουλιά 'κυνήγησα καὶ λέσι με πετρίτη,
μὰ δὲν 'μπερδεύτηκα ἐγὼ κι' ἐπιάστηκ' ἀπ' τὴ μύτη.
402. Ποιὸς ἔχει μαύρη τὴν καρδιά νὰ γίνωμε συντρόφοι,
νὰ περπατοῦμε 'ς τὰ βουνὰ νὰ μὴ θωροῦμ' ἀνθρώποι.
403. Πάντα μου μὲ τὸν 'Ερωτα ἔβγαίνα 'ς τὸ κυνήγι
κι' ὅπου κι' ἂν ἦρα τὸ πουλὶ δὲν τ' ἄφίνα νὰ φύγη.
404. Πάντα μου μὲ τὸν 'Ερωτα ὅλημερὴς 'πολέμου
καὶ κανενὸς τὸν πόθο μου δὲν ἔλεγα ποτέ μου.
405. Περιωρισμένη μ' ἔχουσι καὶ περιορίζουσί με
νὰ μὴ γυρίσω νὰ σε 'δῶ, γιὰτὶ σκοτόνουςί με.
Μὰ ἐγὼ καὶ τὸν περιορισμὸ χάμω θά τον ἀφήσω
γιὰ ν'ἀβγω, φῶς μου, νὰ σε 'δῶ καὶ γιὰ νὰ σου 'μιλήσω.

Πρβλ. Λιαν. σ. 127.

406. Πεῖσμα καὶ σὺ, πεῖσμα κι' ἐγὼ
'ς τὸ γέρω δαίμονα κ' οἱ δυό.
-
407. 'Σ ἓνα δεντρὸ ὠραιότατο ὠρέχτηκα νάπλώσω
μὰ 'ν' τὰ κλωνάρια τοῦ 'ψηλὰ καὶ δὲν ἤξεύρω ἂν σώσω.
'Ισως θελήσῃ τὸ δεντρὸ ἀπὸ 'δική του χάρι
καὶ ρίξῃ τὰ κλωνάρια τοῦ ἀπάνω νὰ με 'πάρῃ.
408. Σαράντα 'μέραις νηστικὸς κ' ἐξῆντα διψασμένος
κι' ὅταν γυρίσω καὶ σε ἰδῶ βρίσκομαι χορτασμένος.
409. Σήμερα ὅλ' οἱ ποταμοὶ εἶνε σταματημένοι
γιὰτὶ ἀποχωρίζεται ἀγάπη 'μπιστεμμένη.
410. 'Σὰν τάνθη τῇ ἀμυγδαλιᾷ λάμπει τὸ πρόσωπό σου
κι' ὅποιος γυρίσῃ νὰ το ἰδῇ θὰ ξεψυχήσῃ ὀμπρὸς σου.

411. 'Στῶν πληγωμένων τῇ καρδιαίς ἔβρισκεται κί' ἡ ἰδική μου
κί' ὁ ἔρωτας ἀπόρρεσεν εἰς τὴν ὑπομονή μου.
412. 'Στὴ μέση τῇ παράδεισος εἶν' ἓνα δεντρολάκι
καὶ παραμοιάζει, ἴματια μου, τῶραϊόσου κορμάκι.
413. Σ' ἀγάπου 'ποῦ τρελλαίνονται, 'ποῦ γίνονται θυσία,
τοῦτ' ὅμως ὅπου ζήτησες μοῦ φέρνει δυσκολία.
414. 'Σὰν τὸ βορεῖά τὸν ἄγριο, τὸν κακωσυνεμμένο,
σῆκωσες τὰ ἱματῆριά σου καὶ μ' εἶδες τὸν καυμένο.
-
415. Τᾶστρον δὲν ἔχουν μετρημὸν, μὰ ἡ γὰρ θά τα μετρήσω,
γιὰ νὰ με λένε πιστικὰ ὅπου κί' ἂν ἀγαπήσω.
416. Τοῦ λιονταριοῦ καρδιὰ κρατεῖς, δὲν θέλεις νὰ ἡμερώσης
εἰς ἄλλα χέρια θὰ με ἰδῇς καὶ θὰ το μετανοιώσης.
417. Τὰ γιαντικὰ καὶ ὁ γιαντὸς σύ εἶς' ὅταν θελήσης
μὲ ἓνα βλέμμα ἱλαρὸν ἔμπορὲς νὰ μου χαρίσης.
418. Τὰ δάκρυα 'ποῦ χύνω ἐγὼ κανέναν δὲν τα χύνει,
μόνον τὸ ἔχω ἔστα κρυφά, τὸ στῆθός μου τα πίνει.
419. Τί μ' ὠφελεῖ νὰ σ' ἀγαπῶ μ' ὅλην μου τὴν ἐλπίδα;
τὴ γνώμη σου κατάλαβα, τὴν τύχη μου τὴν εἶδα.
420. Τρεῖς πῆχες φεῖδι θὰ γενῶ, τὴ μέση σου νὰ ζώσω
κί' ἂν ἀγαπήσης ἄλλη νεῖα θενά σε φαρμακώσω.
421. Τὴ θάλασσα 'ποῦ περπατεῖς, τᾶττι 'ποῦ καλλικεύεις,
ὁ θεὸς νὰ σε πολυχρονῇ, νὰ τὴν ταξειδεύης.
422. Τί ἄλλο ἀπ' τὸν θάνατον θέλεις με φοβερίσεις;
Ὅτι περᾶ ἀπ' τὸ χέρι σου κάμε το, μὴν τ' ἀφήσης.
423. Τώρα τὰ ζευγδόπουλα τὴν ἔχουνε τὴ χάρι
ὅπου κρατοῦν τὴν ἔχει καὶ κάνουν τὸ ζευγάρι.
424. Τῆς τύχης μου ἦτανε γραφτὸ νὰ ἴδω τὸ ζευγάτι
καὶ φέρνει μου καθε βραδὺ χῶματα ἔσθ' οὐκ ἐκ βλάβης.

426. Τῇ θάλασσας τὰ κύματα πατῶ καὶ δὲ βουλοῦνε
 ὅσῃ θέλω ἐγὼ νὰ σ' ἀγαπῶ κανένα δὲ φοβοῦμαι.
427. Τὰ ῥάτια μου τὰ ζήτησε ἓνας περιβολάρης
 καὶ ἐπότηζε τὰ δέντρα του καὶ μιᾶς μηλιάς κλωνάρι.
428. Τὰ ῥάτια σου μ' ἐκάμανε διὰ νὰ προτιμῶ
 χίλιαι φοραὶς τὸ θάνατο νὰ τον ἀναζητήσω.
429. Τὸν ἑαυτό μου ἔτ' ἐξῆς δέντον ἐξουσιάζω,
 μόνον τὸν ἀφιέρωσα εἰς ἓνα ποῦ δοξάζω.
430. Τῇ θάλασσ' ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ ποῦ γλυκογερανίζει
 γιὰτὶ καὶ ἡ νέα π' ἀγαπῶ φιλομελαχροινίζει.
431. Τὴν Παναγιά καὶ τὸ Χριστὸ ἔχομ' ἀνάμεσό μας
 καὶ ἀνίσως καὶ με ἀρνηθῆς νὰ παίρνῃ καὶ τοὶ δύο μας.
432. Τὰ ῥάτια σου, πουλάκι μου, ἔχουν μεγάλο χάρι·
 τὸ αἷμά του χύνει τινὰς μόνον νὰ τα κυττάζῃ.
433. Τὴν ὦρα π' ἀξιόνομαι νὰ σε ἰδῶ, πουλί μου.
 τότε μόνον μοῦ φαίνεται πῶς ἔχω τὴ ζωὴ μου.
434. Τὸ κυπαρίσσι κλάδεψα καὶ τ' ἄφησα ἓναν κλώνο.
 Ἄν μ' ἀγαπᾷς, πουλάκι μου, νταγιάντησ' ἓνα χρόνο.
435. Τί ἔχεις καὶ δέ μου ῥιλεῖς, χρυσό μου καναρίνι;
 ὁ λογισμὸς σου μ' ἀρρωστᾷ καὶ ἡ ἔγνοια σου μὲ κρίνει.
436. Τὴν Παναγιά παρακαλῶ ποῦνε μέσ' ἔτ' ὁ Κοντάρω
 νὰ σε φυλάξῃ, ῥάτια μου, νὰ σ' ἔχω πάντα θάρρος.
437. Τί ἔχεις, καὶ ὅταν θὰ μ' ἰδῆς τὰ ῥάτια χαμηλώνεις;
 Ἐσὺ τὸ κάνεις γιὰ πρεπεῖο καὶ ἐμένα θανατόνεις.
438. Τί ἔχουν τὰ ῥατάκια σου καὶ ὅταν με δούσι κλαῖσι;
 Ὅσῃ ἔχουν παραπόνεσι πῶς δέν μού τῃνε λείσι;
439. Τὸ ῥάτι σου τ' ἀλλοίθωρο
 ποῦ βλέπει τὸν ἀνήφορο.
440. Τὰ ῥατόκλαδά σου λάμπου(ν)
 ὅσῃ τὰ λούλουδα τοῦ κάμπου.

441. Τὰ ῥατάκια σου κι' ἑμένα
κλαῖνε παραπονεμένα.
442. Τὰ ῥατάκια σου μοῦ λένε
ῥὰ θὰ φύγω πῶς θὰ κλαῖνε.
443. Τὸ πουλί μου λείπει, λείπει
κ' ἔχει ἡ καρδιά μου λύπη.
444. Τὸ πουλί μου λείπ' ἀλάργα
κ' ἔχει ἡ καρδιά μου λαύρα.
-
445. Ὑπόμονη χρειάζεται ὥς πού νά του ῥιλήσω
μέ τρόπο τοῦ ἀφέντη μου καί νά τον καταπείσω.
-
446. Χαρήνω σε, χαρήνω σε,
κρύο νεράκι πίνω σε.
-
447. Ψηλοκυπαρισσάκι μου, ποιά βρύσι σέ ποτίζει
καί στέκεις πάντα δροσερό, ἀνθεῖς καί λουλουδίξεις;
-
448. Ὡ χρυσοπράσινε αἰτέ, ἔβγα νά κελαδήσης
τὸ ἀγάπης λόγια νά μου ῥῆς, νά με παρηγορήσης.
449. Ὡ φεγγαράκι μου ῥηλὸ, φέγγε μου νά περάσω
ῥὲ τούτη δὲ τῇ γειτονειᾷ τὸ νοῦ μου θὰ τον χάσω.
450. Ὡ χρόνοι περαζάμενοι, ὦ χρόνοι περασμένοι,
κι' ἀνθρώποι ποῦ πεθάνετε, ποῦ νᾶσαστε καῦμένοι!
451. Ὡ θε' μου, ρίξε μιὰ βροχὴ ψιλὴ ῥὰν τὸ σησάμι
νά κάψῃ ἐκείνη ποῦ φορεῖ τὸ κανελλὶ φουστάνι.
452. Ὡ λογισμέ, καί φέρνε μου κι', ὦ νοῦ, καταΐθαζέ μου
τραγούδια τοῦ πολυαγαπῶ ὥμορφα ῥαίριζέ μου.
453. Ὡ λογισμέ περίλωλε καί νοῦ μέ δίχως γνῶσι,
γιὰ νὰ φήσῃς ῥτὴν καρδιά ἀγάπη νὰ ριζώσῃ;

454. Ὡς πότεν ζῆς θέλω νὰ ζῶ κι' ὥς πότεν νᾶσαι νᾶμαι
κι' ὅταν σὺ ψυχομαχῆς μέσα ἔσ' τὸν τάφο νᾶμαι.

Α. Μ. ΤΑΤΑΡΑΚΗΣ.

455. Εἶπαμε πολλὰ ψέμματα, ἄς 'πούμε καὶ μιὰ ῥήθεια,
'φορτώσαν ἓνα ποντικὸ σαράντα κολοκύθια.

456. Ζαχαρένια μου κοπέλλα, ἔβγα νά σε ἴδω κομμάτι
ἀπὸ 'ψὲς βραδὺς κυρά μου δέ μου ἔκανες τὸ ῥμάτι.

457. Πριχοῦ τὰστέρι σηκωθῆ γιὰ ῥένα ῥμαιοβγαίνω
καὶ δέ μου ἔρριξες ῥματιὰ ἀφοῦ γιὰ σέ ῥπεθαίνω.

458. ῥσὰν τοῦ κοράκου τὸ φτερό θέλω νὰ βάψω ῥούχα,
γιατί με ἀπαρνήθηκε ἡ πρώτη ἀγάπη ῥπούχα.

459. Τί στρίβεις τὸ μουστάκι σου, τὸ κάνεις ῥὰν ἀγκύστρι;
κανεῖς δὲν το χρειάζεται γιὰ γαιῶδουριῦ καπίστρι!

460. Τὰ δύο σου μαῦρα ῥμάτια κι' ὁ ἄσπρος σου λαιμὸς
μ' ἐκάμαν τὸν καῦμένο νὰ περπατῶ τρελλός.

Πρβλ. Διαν. σ. 153.

461. Τὸ γλέπεις ῥκεῖνο τὸ βουνί; Καρὰ-Νταῆ τὸ λένε
'ποῦ πᾶν τῆς τρούμπας τὰ παιδιὰ καὶ τὸν καῦμό τους λένε.

ΔΗΜ. Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ.

462. Βουλῶσετε τὴν κάμερα μὲ ῥδιαμαντένια βούλα
γιὰ νὰ πομείν ἡ πάχνη του ῥτὰ τέσσερα καντούνια.

463. Θεέ μου, νά τον ἔβλεπα ῥτοῦ παζαριοῦ τὸ δρόμο
νᾶχη τὸ φέσι του στραβά, τὸ καζακὶ ῥτὸν ὦμο!

464. Μουστάκι σου καραμπογιὰ καὶ ῥφρύδι σου γαιῶτάνι.
ἀγγελοκαμωμένε μου, ὅ τι σοῦ ῥποῦν σοῦ πιάνει.

465. Ὁ νοῦς μου πάλι σήμερα δὲν εἶνε μετ' ἐμένα,
μόν' εἶνε μέσ' ῥτὰ σκοτεινὰ καὶ μέσ' ῥτὰ βουρκωμένα.

[ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ.]

466. Κρίμα τὸ νειὸ, κρίμα τῇ νειᾷ, κρίμα τὸ παλληκαρι,
νὰ πέσῃ μέσ' ἑστὴ μαύρη γῇ ὅσα φλομωμένο ψάρι.
467. Κλάψετε νὰ τον κλάψωμε, πῆτέ τον νὰ του ποῦμε,
γιατὶ δὲν εἶνε βολετὸ νὰ τονε ματαδιοῦμε.
468. Καμπάναις, γιὰ σηµάνετε, παππάδες, συναχθῆτε,
κι' ἐλάτε ὅλ' οἱ φίλοι του νὰ τον ἀνασπασθῆτε.
469. Νὰ σύρω θέλω μιὰ φωνὴ ἑστὰ ὄρη, ἑστὰ λαγκάδια
ποῦ μ' ἔκαψεν ὁ Χάροντας μέσα ἑστὰ φυλλοκάρδια.
470. Ὅλο τὸν κόσμον ἑύρισα κι' ὅλο τὸ περιγιάλι
ναῦρω γιατρὸ βασιλικὸ τὸν πόνο μου νὰ γιάνῃ.
471. Ὅταν ἀναστενάζω γὼ τρεῖς ποταμοὶ κινοῦνε,
τὰ δέντρα ἔερριζόνονται καὶ τὰ βουνὰ βογκοῦνε.
472. Σμυρνιὰ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, Χιώτισσα μὲ τὸ στόμα,
τὸ ὠμορφό σου τὸ κορμὶ γιάντα νὰ φά' τὸ χῶμα;
473. Ἐστὸν Ἀδὴ στεφανόνομαι μάρτυρας εἶν' ὁ Χάρος,
καὶ τὰ σκολήκεα γιὰ προικιὰ κ' ἡ μαύρη γῇ κουμπάρος.
474. Σὲ ὅλη του τῇ γειτονιά ἀφίνει καλὴν νύχτα,
ἀφίνει καὶ τῆς μάνας του νὰ κλαίῃ μέρα νύχτα.
475. Τάχα καὶ δὲν εὐρέθηκε ἑστὴ Ρούμελη βοτάνι
κι' ἓνας γιατρὸς βασιλικὸς τὸν πόνο του νὰ γιάνῃ;
476. Τὸν πόνο τῆς καρδούλας μου ἂν ἤξευρεν ἡ δύσι
τὸν ἥλιος θὰ καταίβαζε νὰ με παρηγορήσῃ.
477. Χάρε, τοὺς χαῦδεμένους νειοὺς, ταῖς χαῦδεμέναις κόραις
μὴ ταῖς ἀφίνης μοναχαῖς, παῖρνε ταῖς παρακόραις.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ Δ. ΑΜΠΕΛΛΑΣ.

-
478. Ἄλλοι τὴν ἄφρουν τῇ φωτιά κ' ἔξω καπνὸς δὲ ἔγαίνει,
καὶ μένα μία σπῖθα μου καίει τὴν οἰκουμένη.

479. Ἀνάμετα ἔτα φρούδια σου ἔλῃα κυττάζω κ' ἔχεις
κί ἂν δέν μου δώσης τὴν ἔλῃα κουζουλαμένον μ' ἔχεις.
480. Ἀναστενάζω κί ὁ καῦμός ἀφ' τὴν καρδιά μου βγαίνει,
ἀπὸ τὰ χεῖλη μου περνᾷ καὶ μέσα πάλι μπαίνει.
481. Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, βήχω καὶ ξαναβήχω
κί ἀπὸ τὴν γλύκα τὴν πολλὴ σου κατουρῶ τὸν τοῖχο.
482. Ἄς εἶχα μιὰ συντρόφισσα νᾶχε φτερά νὰ πέτα,
νὰ πῆγαινε ἔτὸν ἀγαπῶ νὰ μού τον ἔχαιρέτα.
—Ἐγώμαι ἡ συντρόφισσα κί ἔχω φτερά ἔτο χέρι
νὰ πᾶ νὰ σοῦ το χαιρετῶ τὸ ἔγκαρδιακό σου ταῖρι.
483. Ἀφίνω σου καλὴ νυχτιά, δυατσίντο μὲ τοὺς κλώνους,
πάγω κί ἐγὼ νὰ κοιμηθῶ μὲ δάκρυα καὶ μὲ πόνους.
Πρβλ. Διαν. σ. 25.
484. Ἄν ἐγὼ σε λησμονήσω, πορτοκάλλι μου γλυκὸ,
ἄργηγορα νὰ με περάσουν ἀφ' τὴν Παναγιὰ νεκρό.
485. Ἀγάπην εἶχα κ' ἤχασα ἀφ' τὴν ἀναμελειά μου·
τώρα τὴν βλέπω καὶ περνᾷ καὶ καίετ' ἡ καρδιά μου.
Ἄ ν α μ ε λ ε ι ᾶ—ἀμέλεια.—Πρβλ. Διαν. σ. 2.
486. Ἄς τῷξερην ἡ τσάτσα μου ὅτι σε ἀγαπῶ
γυναῖκα νὰ σε πᾶρω καὶ νὰ σ' εὐλογηθῶ!
487. Ἄλλοί μου, Παναγιὰ μου Βλαχερονίτισσα,
καὶ δός μου τῆς καῦμένης ὅ τι σοῦ ζήτησα.
488. Ἄλλοί μου, Παναγιὰ μου κί ἁγία Ἄννα μου,
τὸν ἀγαπῶ τὸν χάνω· κλαίγέ με, μάνα μου.
489. Ἄλλοι δέν με λυπᾶσαι, τοῦ Χάρου δίνεις με
κί ὁ Χάρος δέν με παίρνει καὶ βασανίζει με.
490. Ἀφῆτέ με νὰ κρεμασθῶ εἰς τοῦ δεντροῦ τὸν κλῶνα
νὰ ἔβῃ καὶ τοῦτο τᾶκουσμα: ἀγάπη κάνει φόνον.
Πρβλ. Διαν. σελ. 25.
491. Ἀντίκου μου εἶν' ὁ κρῖνος μου ὁ πολυορεκτικὸς μου,
ὅπου τὸν ῥέγονται πολλοὶ κί ἐμέ εἶνε δικός μου.

492. Ἀξιά καὶ Πάρο ὡμορφη, κορώνα τοῦ Λεβάντη
καὶ πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ καὶ καθαρό διαμάντι.

Πρβλ. ἀνωτέρω ἀρ.θ. 418.

493. Βέργα, κυπαρισσόβεργα ἀφ' τὸν κυπαρισσῶνα
ὅποιος σε 'πάρη δὲν γερνά ποτέ του 'ς τὸν αἰῶνα.

494. Βρὲ, τᾶστρο τῆς αὐγῆς,
τί ἄργησες νὰ 'βγῆς;

495. Γύρισε κ' ἰδὲ καὶ κρῖνε,
γιασεμί μου κ' ἄσπρε κρῖνε.

496. Δὲν εἶνε κρίμα νὰ διψῶ κ' ἡ βρύσι νᾶνε 'μπρός μου
νερό νὰ μὴ 'μπορῶ νὰ πιῶ, μεγάλος ὁ καῦμός μου!
Πρβλ. Διαν. σ. 36.

497. Δέντρον ὠραιопλούμιστο, ὠραιοπλουμισμένο,
πολὺν καιρό σ' ἐγύρευα, μαῦρά σε διαλεγμένο.

498. Ἐγὼ 'λεγα νὰ σ' ἀγαπῶ κανεὶς νὰ μὴ το 'ξέρη
κι' ὅλος ὁ κόσμος τῶμαθε ὡς καὶ τὸ περιστέρι.

499. Ἐγὼ 'λεγα, βρυσίτσα μου, ποτίζεις μόν' ἐμένα
μὰ βλέπω καὶ ποτίζεις τὰ ὅλα τὰ διαψασμένα.

500. Ἐγὼ ἀγαπῶ σε, 'μάτια μου, μὰ δὲ βολουῖν οἱ τόποι
γιατ' εἶν' ἡ γειτονια κακὴ καὶ δίγνωνμοι οἱ ἀνθρώποι.

501. Ἐγὼ 'λεγα κ' ἡ μέλισσα πῶς εἶν' καλὸ πουλάκι,
μ' αὐτὴ ἔχει μέσα τὸ γλυκὸ καὶ ὄξω τὸ φαρμάκι.

502. Ἐνα πουλάκι ἔχω κ' ἐγὼ 'ς τὰ ξένα καὶ κοιτάζει
καὶ 'σάν κοιτάζουν τὰ πουλιά καρδιά μ' ἀναστενάζει.

503. Ἐκλέψα(ν) μου τὸ γιασεμί ἀντάμα μὲ τῇ ρίζᾳ
'ποῦ ἤπλωνα τὰ ροῦχά μου ἀπάνω κ' ἐμυρίζα(ν).

504. Ἐσὺ ἂν ἔχης εὐλογιαίς, ἂν ἔχης καὶ σημάδια,
καλλίτερα σοῦ πρέπουνε κι' ἀπὸ μαργαριτάρια.

505. Ἐνα καράδι ἔρχεται κ' εἶνε γεμάτο ῥύζι,
τῶνά σου 'μάτι 'νε θολὸ καὶ τᾶλλ' ἀλλοιθωρίζει.
506. Ἐπόνεσαν τὰ 'μάτια μου ἀπὸ τὸ 'κλάψε κλάψε
πρόβαλε 'ςτὸ παράθυρο καὶ 'σάν τὸν ἥλιο λάψε.
507. Ἐπέρασε τὸ γίαιεμι κ' εἶπε τοῦ κρίνου «'γειά σου»,
ἀπὸ τὴν πόλιν ὡς ἐδῶ ἦλθεν ἡ μυρωδιά σου.

-
508. Ἦθελα νάνεστέναζα, φοβοῦμαι μὴ 'ποθάνω
γιατὶ ἄλλη μιὰ 'νεστέναζε κ' εἶπα· τὸ νοῦ μου χάνω.
509. Ἦθελα νᾶμουν 'σάν περνᾷς 'ςτὰ κάστρα κουμερκιάρης,
νάκουα τᾶναστέναγμα 'ποῦ πάντα σου τὸ ζᾶρεις.
510. Ἦ μάνα σου 'ςτὸν ὕπνον της, 'ς ὄνειροφαντασιά της
εἶδε θὰ γεννηθῇ δαυλὸς νὰ κάψῃ τὴν καρδιά της.
511. Ἦ Ἄντρος ἄντρας ἤβγαλε κ' ἡ Τῆνος ταῖς γυναῖκες,
ἡ Μύκονο καὶ ἡ Ἀξιά 'βγάζουν τοὺς πρωτοκλέφταις.

-
512. Ὡρεῖς τὴν τούτην τὴν καρδιά; Πυρρὴ φωτιά τὴν καίει
'ςτάμόνι κοπανίζεται κι' ἔρωτας τὴν παιδεύει.

-
513. Καλησπερίζω δυὸ ἀδελφαῖς, τὴν μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη,
μὰ πρῶτα πρῶτα τὴ μικρὴ κι' ἔπειτα τὴ μεγάλη.

'Απὸ = μετὰ.

514. Καλησπερίζω μιὰ ψυχὴ, μὰ τῶνομα δὲν λέγω
γιατ' ἂν ἀρχίσω καὶ το 'πῶ θάρχισω καὶ νὰ κλαίγω.

Πρὸβλ. Διαν. σ. 75.

515. Καλὴ τοῦ ὥρα κ' ἐκεينوῦ κι' ὅπου κι' ἂν ἦνε 'γειά του
ποῦ δὲν με ἐξεχώριζεν ἀπ' εὐλογητικιά του.

516. Καλῶς τὰ 'μάτια 'ποῦ ἤθελα καὶ τὸ πουλι 'ποῦ 'γάπου·
'σάν φράγκικο ἀντίδωρο τὸ βλέπω κάπου κάπου.

517. Κοιμοῦμαι σ' ὄνειρεύομαι, ξυπνῶ 'ς τὸν νοῦν μου σ' ἔχω
κι' ἀπλόνω τὸ χεράκι μου· θαρρῶ κοντά μου σ' ἔχω.

518. Κοιμᾶται κι' ἂν με κάμουνε ὥσάν τὴν πελεκούδα
δὲν σ' ἀπαρνοῦμαι ἐγὼ ποτε, γλυκειά μου κοπελλούδα.
Πρβλ. Διαν. σ. 84.

519. Μακρὰ μου καὶ λιτζέρα μου, σείσου καὶ κάμ' ἀέρα
νὰ κελαδήσουν τὰ πουλιά, νὰ 'ξημερώσ' ἡ 'μέρα.

Πρβλ. Διαν. σ. 181.

520. Μάνα μου τὴν ἀγάπη σου 'ς τὸ χρυσοχὸ τὴν ἔχω
νὰ μου τὴν κάμ' χρυσὸ σταυρὸ νὰ τον φιλῶ πρὶν πέφτω.

521. Μαῦρα θέλω νὰ φορέσω, νᾶμπω μέσ' 'ς ταῖς καλογρηαῖς
νὰ φιλῶ τὰς μαυρομμάταις κι' ὅλαις τὰς μελαχροιναῖς.

522. Μαῦρα θὰ βᾶψω νὰ φορῶ τοῦτο τὸ καλοκαίρι
γιατὶ πολὺ μου ἄργησε τὸ ποθητό μου 'ταῖρι.

523. Μαῦρη μοῦ 'γίνη ἡ καρδιά, παρηγοριά δὲν ἔχει
'σάν ποταμὸς τὸ δάκρυ μου ἀπὸ τὰ 'μάτια τρέχει.

524. Μαῦρη μοῦ 'γίνη ἡ καρδιά, 'μαυρίσαν καὶ τὰ ροῦχα
ψεμματινὸ ἦταν τῶνειρο κι' ὁ λογισμὸς ὁποῦχα.

525. 'Μιλεῖς μου, κακοφώρατη, γιὰ νὰ μου 'παίρνης λόγια·
σὺ εἶσαι πονηρὸ πτυλὶ, μάμαι κι' ἐγὼ μαργιόλα.

Κ α κ ο φ ὠ ρ α τ η = ὕποπτος.

526. Μόλις τὸ ἀξιώθηκα μὲ κόπους, μὲ μινέτια
κι' ἀπόκτησα ἓνα πουλὶ μὲ τόσα ἐξιέτια.

527. Μύκονο, 'Αξιά καὶ Πάρο
τὴν ἀγάπη μου νὰ 'πάρω.

528. Νᾶτανε τρόπος, 'μάτια μου, καὶ νᾶτανε νὰ 'μπόρουν
νὰ 'καμνα τὴν ἀγάπη σου 'ποκάμισο νὰ 'φόρουν!

529. Νά 'πά' ἔρω θέλω τὸν κλειδᾶ καὶ νά τον ἐρωτήσω
 ἂν κάμνη οἶδερο καρδιαῖς, ἔτσι κ' ἐγὼ θὰ ζήσω.

530. Ξενιτεμμένο μου πουλὶ κι' ἀλλότριμο γεράκι,
 ἡ ξενιτειὰ σε χαίρεται κ' ἐγὼ πίνω φαρμάκι.

Ἄ λ λ ό ρ ι μ ο ς = ἄλλου πλανώμενος.

531. Εὐπνησ', ἀκτίνα λαμπερή, τὰ 'μάτια σ' ἀνοιξέ τα,
 χαμοβιορέτα τῆς φραγκιάς, ἀτίμητῇ μου πέτρα.

532. Ὁ ἔρωτας μου 'πάντησε, ἀντάμα του μ' ἐπῆρε
 καὶ δουλευτῆς του ἐγράφηκα καὶ μετὰ 'κεῖνον εἶμαι.

533. Ὁ ἔρωτας μου 'πάντησε, κι' ἐγὼ ἀφ' τὴν ἵντροπή μου
 ὥσαν τὸ μαρτοπούλουδο ἔτρεμε τὸ κορμί μου.

534. Ὅλοι μου λέν νά σ' ἀρνηθῶ· μὰ γιάντα, ὠμορφονεῖά μου,
 ὅπου σέ βλέπω καὶ περναῖς καὶ χαίρετ' ἡ καρδιά μου;

535. Ὅποιος δὲν ἐπερπάτησε τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι
 καὶ τὴν αὐγὴν μὲ τὴ δροσὰ τὸν κόσμον δὲν ἐχάρη.

536. Ὅποιος κάνει τὸν σταυρό του
 ἄρμα ἔχει 'ςτὸ πλευρό του,
 δοῦλος τοῦ Θεοῦ λογαῖται
 καὶ κανένα δὲν φοβᾶται.

537. Ὅταν ἐβούλα ἡ Πιλεῖα κ' ἐβασιλεύαν τᾶστρα
 μου 'κλέψαν τὸν βασιλικὸ μὲ τὴν γυαλένια γλάστρα.

Πρβλ. Διαν. σ. 461.

538. Πάντα 'λεγέ μου ἡ τσάτσα μου, πάντα 'παράγγελλέ μου
 ὅπου τὴν ὀδῇς τὴ λιγερὴ ἀγάπα τῆνε, γυιέ μου.

539. Πολλὰ μου λέν τῆς ὀρφανῆς κι' εἶδῃσι δὲν εἰζεύρω
 γιὰτὶ εἶν' τὸ αἷμά μου πικρὸ κι' ὅλους τοὺς φαρμακεύω.

540. Πολλὰ παράδικα θωρεῖ ὁ ἥλιος τὴν ἡμέρα,
τὸ φεγγαράκι τὴν αὐγὴ κ' ἐγὼ τούτῃ τὴν ὥρα.
541. Πουλί μου, μὴ πικραίνεσαι καὶ μὴ φυροῦν τὰ κάλλη
κ' ἐμᾶς εἶν' ἡ ἀγάπη μας μέσῃ 'ς τὸ πορτοκάλλι.
542. Πύργος δὲν θεμελιόνηται
χωρὶς μαστόρου 'μάτι
κι' ἀγάπη δὲν τελειόνηται
χωρὶς κακία κι' ἀμάχη.
543. Πάρι μου ἀμόνης 'ς τὸ δεντρί, πῶς δέν με λησιμονᾶσαι,
καὶ νά σου 'πῶ τὴν μάνα σου κι' ἀπὸ καλὴ γενειὰ 'σαι.
544. Παραμάνῃ θέλει ψάρια, θέλει καὶ γλυκὸ κρασί
γιὰ νὰ καταιβάζῃ γάλα νὰ βυζαίνει τὸ παιδί.
-
545. 'Ρόδο τῆς πρώτης ἀνοιξίς, ὅποιος σε 'δῇ ἀνασταίνει
κι' ὅποιος σε κάμῃ 'ταῖρί του θάνατο δὲν λαβαίνει.
-
546. 'Σὰν δέν με θέλῃς νὰ περνῶ
βάλε νὰ φράξουν τὸ στενόν.
547. 'Σὰν τὰ μάρμαρα τῆς Πόλης ποῦνε 'ς τὴν Ἀγία-Σοφιά
ἔτσι τ'ἀχνεῖς, πέρδικά μου, 'μάτια, 'φρύδια καὶ μαλλιά.
548. Σὰν 'φείδι ἤσκαβα τὴ γῆ, 'σὰν ὄχεντρα τὸ χῶμα
κ' ἤχονα τὴν ἀγάπη μας, καὶ σὺ τὴν ὠμολόγας.
549. Σαράντ' ὀργυιαὶς τὴν ἤσκαβα τὴ γῆ τὴ μαυρισμένη
κ' ἤχονα τὴν ἀγάπη μας κ' ἐκείνη θέ' καὶ 'βγαίνει.
550. Σήμερα βαρκαρίζεται τὸ κόκκινόν μου μῆλο.
Χριστὲ καὶ κάμε συννεφιά μὴ μού το κάψῃ ὁ ἥλιος.
551. Σὺ εἶς' ἐκεῖν' ἡ Ἑλενα, γυναῖκα Μενελάου
ὅπου γιὰ σένα σφάζονται στερειαὶς καὶ τοῦ πελάου.
552. 'Στὰ Θεραπεῖα εἶν' ἡ ὠμορφαις, 'ς τὸ Γαλατᾶ ἡ ἄσπραις
καὶ μέσ' 'ς τὸ χάνι τῶν Χιωτῶν εἶνε ἡ μαυρομμάταις.

553. Σὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς ἀπωλείας μου,
καὶ θε' νὰ σε παιδέψῃ ἡ ἁμαρτία μου.

Πρβλ. ἀνωτ. ἀρ. 127.

554. 'Σὰν ἀποθάνω, ἤλπε μου, κάμε νὰ βασιλέψῃς
καὶ σὺ, φεγγάρι μου λαμπρὸ, τὴν λάμψι σου μὴν πέψῃς.

555. 'Σὰν ἡ καρδιά 'νε θλιβερὴ, τὸ πρόσωπο πῶς νᾶνε
'σὰν ἀρρωστῶ γὰ λόγου σου πῶς νὰ εἰπῶ καλὰ 'μαι;

556. Σαράντα βρύσαις μὲ νερὸ καὶ δεκοχτὼ πηγάδια
δέν μου τὴν σβύνουν τὴν καρδιά ποῦ'χω 'στὰ φυλλοκάρδια.

557. Σὺ εἶς' ἡ Βελιτσώτα μου, σὺ εἶσαι ἡ ψυχὴ μου
καὶ σὺ μοῦ τὴν ἐγλύτωσης ἐμένα τὴ ζωὴ μου.

558. Σ' εἶσαι κι' ἄλλη μιὰ 'στὴν Αἶνο,
νὰ σε κλέψω νὰ πηγαίνω.

559. Σχίσετε τὴν καρδούλα μου, φυλλομετρήσετε τὴν
κι' ἂν βρῆτε ἀλλουνοῦ φιλιὰν λιθοβολήσετε τὴν.

560. 'Σ ἐκεῖνο τὸ παράθυρο 'ποῦ κρέμεται τὸ σάλι
ἂν δὲν θὰ κλέψω τὴν μικρὴ, θὰ κλέψω τὴ μεγάλη.

561. Σταλαγματιὰ τὸ δάκρυ μου τὸ μάρμαρο τρυπᾷ το
πρᾶγμα 'ποῦ 'μίσησε κανεὶς πάλι δὲν ἀγαπᾷ το.

562. 'Σὰν ἀποθάνω ἀφ' τὸ κρασί θάψτε με 'στὴν ταβέρνα
νὰ με πατῇ ἡ ταβερναριὰ κ' ἡ κόρη 'ποῦ μ' ἐκέρνα.

563. Τὰ 'ματάκια σου τὰ μαῦρα, ὦχου τριγονάκι μου·
'στὴν ἡγῇ θενά το βάλῃς, σκύλα, τὸ κορμάκι μου.

564. Τὰ 'μάτια σου εἶνε 'μάτια μου, τὰ 'φρύδια σου 'δικά μου.
τάγγελικό σου τὸ κορμὶ εἶνε παρηγοριά μου.

Πρβλ. Λιαν. σ. 155.

565. Τάμπέλι θέλει κλάδεμμα νὰ κάμῃ τὸ σταφύλι,
κ' ἡ κόρη θέλ' ἀγκάλιασμα καὶ φίλημα 'στὰ χεῖλη.

566. Τὰ μαῦρα ῥάτια τὰ γλυκὰ, τὰ ῥρύδια τὰ μεγάλα
μ' ἐκάμανε νάπαρνηθῶ τῆς μάνας μου τὸ γάλα.

567. Τῆς μοίρας ἦτανε γραφτὸ νὰ ῥάρω ταξειδιάρη
νᾶχω τὴν νύκτα λογισμὸ καὶ τὴν ἡμέρα ζάλη.

568. Τάναστεναγματάκι μου κάτω ῥτὴ γῆ μὴν πέσουν,
μόνο ῥτὸν οὐρανὸ νὰ ῥᾶν κ' ἐκεῖ νὰ σ' ἐγκαλέσουν.

569. Τί ἤκαμα τῆς μάνας σου κι' ὅπου μὲ ῥῃ μὲ ῥρίζει,
ἂν ἔλθω καὶ ῥτὸ ῥπίτισας κ' ἐκεῖ με ὀνειδιζει.

Πρβλ. Διαν. σ. 164.

570. Τί σου ῥκαμα κ' ἀρνήστης με, κακοῦ δεντροῦ κλωνάρι,
πῶς στέκομαι καὶ σε θωρῶ ἀφ' τὸν Θεὸ ῥχεις χάρι.

571. Τὸ φούλι καὶ το γιασεμὶ νάνθηση καὶ νὰ δέση
καὶ τὸ ῥδικό σου τὸ κορμὶ ῥτὰ χέρι μου νὰ πέση.

Πρβλ. Διαν. σ. 80.

572. Τὰ δυὸ γλυκὰ σου ῥάτια παιγνιδίζουνε
κι' ἐμένα τὴν καρδιά μου τήνε σχίζουνε.

573. Τὰ πάθη μου καὶ οἱ καῦμοι ἀνίσως καὶ δὲν πάψουν
γρήγορις τὸ κορμάκι μου ῥτὸν ῥδὴ θά το θάψουν.

574. Τὸ δέντρο μέσ' ῥτὴ θάλασσα δὲν κάνει πρασινάδα
κι' ἀγάπη χωρὶς βάσανα δὲν ἔχει νοστιμάδα.

575. ῥῶρωτα σκληρότατε, ῥπέ μου ποιά ῥν' τὰ καλὰ σου;
μόνο φθορὰ μίας ζωῆς εἶν' τὰ χαρίσματά σου.

576. ῥῶλυαριὰ τοῦ Ποταμοῦ καὶ δάφνη τοῦ Δαφνῶνα
κι' ἀγάπη καλοκαιρινὴ νὰ σ' ἔχα τὸ χειμῶνα.

577. ῥῶρόδον ῥραιότατο, τῶν λουλουδιῶν κορώνα,
ῥς ἐσένα βλέπω καθαρά τοῦ ῥρωτος εἰκόνα.

578. ῥς πότε θά μου λέ' τὸ καὶ τὸ γερανὸ σκουφάτο
καὶ πῶς θά τον ῥάπαρνηθῶ τὸν μύσχο τὸν ἀφράτο !

579. Ὡ ἀδιάκριτο πουλί, κακία κι' ὄλο ρούρι
τούτη 'πού τρῶς εἶνε ζωὴ καὶ ὄχι καναβοῦρι.

Πρβλ. Διαν. σ. 91. 150.

580. Ὡ οὐρανὲ, τὴν πάχνη σου ῥίξε 'στὰ χορταράκια
γιὰ νὰ περνοῦν ἢ λιγεραῖς καὶ τὰ παλληκαράκια.

581. Ὡ ἤλιε λαμπρότατε, φεγγάρι τῆς Σελήνης,
παρακαλῶ σε νὰ μου 'πῆς εἰς ποῖον μέρος κλίνεις.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

582. Αὐγερινὸς θεῶν γένω, νὰ λάμψω 'σὰν ἀστέρι,
νὰ κάψω μιὰ μελαχροινὴ 'πού λέ' πῶς δέν με θέλει.

583. Ἀπόψε θεὰ τραγουδῶ μὲ τοὺς τραγουδιστάδες
μὲ τῷ γειτόνῳ τὰ παιδιὰ ποῦνε ξεφαντωτάδες.

584. Ἀρχισε, γλῶσσα μ', ἀρχισε στόμα φαρμακευμένο
καὶ σὺ κακόσορτο κορμὶ 'στὰ βάσανα βαλμένο.

Πρβλ. Pass. σ. 494. ἀρ. 112. — Διαν. σ. 19.

585. Ἀλλοίμονον τὰ πάθη μου ποιᾷς πέτρας νὰ τα λέγω,
κι' ἡ πέτρα νὰ τα ξεδιαλῇ νὰ κάθωμαι νὰ κλαίγω;

Πρβλ. Διαν. σ. 6.

586. Ἀσπρα 'μάτια καὶ μεγάλα
ζυμωμένα μὲ τὸ γάλα.

587. Ἀνάθεμα 'πού τό 'ριχτε τὸ μῆλο μέσ' 'στὴ βρύσι!
καὶ 'κάμε τὸ πουλάκι μου καιρὸ νὰ μου 'μιλήσῃ.

588. Ἀναστενάζω, 'βγαίνει ἀχνὸς καὶ μέσα κόβει πόνος,
τὴν πρώτη μ' ἀγαπητικίᾳ νὰ μὴ τὴν εὔρῃ ὁ χρόνος.

Πρβλ. Pass. σ. 488, ἀρ. 58. — Διαν. σ. 12.

589. Ἀπ' τὸ δεντρί 'που θάρρευσε νὰ φῆς ἀπ' τὸν καρπὸ του
μὴ μυρισθῇς τὰ φύλλα του καὶ 'πάρῃς τὸν καῦμό του.

590. Ἀσπρος καφρὲς ἐγγλέζικος 'στὸ φαρφουρί φιλιτζάνι
κρυφὴ 'ταν ἡ ἀγάπη μας καὶ 'βγήκε 'στὸ μεντάνι.

591. Ἀλλαγραμέντε περπατῶ, κόντρα δὲν ἀρμενίζω
τὴ ζαχαρένια μου καρδιά δὲν τὴνε σεγλεντίζω.
592. Ἄντε νὰ πᾶμε ἔς τὸ νησι
ἐγὼ, ἡ μάνα σου καὶ σύ.
593. Ἄντε πουλί μου ἔς τὸ καλὸ
κί ὁ νοῦς σου νᾶνε πάντα ὀδῶ.
594. Ἀπόψε τῶδα τῶνειρο πικρὸ, φαρμακευμένο
πῶς θέ νὰ με σκοτώσουνε ἄδικα τὸν καῦμένο.
Πρβλ. Λιαν. σ. 17.
595. Ἀπόψεν πάχνην ἔρριξε κί ἀνοιζαν τὰ λουλούδια
ἔλα νὰ κουβεντιάσωμεν, ἀγάπη μου καινούργια.
596. Ἀντέτι εἶν' τῆς μερσινιάς, χλωρὴ ξερὴ μυρίζει
ἀγάπη χωρὶς σκάνταλα ποτὲ δὲν ξεχωρίζει.
Ἀ ν τ έ τ ι = ἔθος. Λέξεις τουρκικῆ.
597. Αὐγὴ νε καὶ ξυπνήσετε, μέρα καὶ σηκωθῆτε
κί ἂν δὲν πιστεύετ', ἄρχοντες, προβάλετε νὰ ὀῆτε.
598. Ἄς εἴχαμεν νὰ τρώγωμεν καὶ ροῦχα νὰ φοροῦμε
δουλειὰ νὰ μὴν ἐκάνουμεν, μόνο νὰ τραγουδοῦμε.
599. Ἀγάπ' ἀγάπα κοπελικὶς ἐπήρασι τὸ νοῦ μου
καὶ δέ μ' ἀφῆκαν νὰ χαρῶ τὸ σπῆτι τοῦ κυροῦ μου.
600. Ἄσπρε μου κρίνε φουντωτὲ καὶ κρητικιά μου βιόλα
καὶ φουντωτὲ γαρούφαλο ὁποῦ μυρίζει ἀπ' ὅλα.
601. Ἀγγελικὸ μου πρόσωπο, ὅσα βάλλης κοκκινάδι
ἀποθαμμένους καὶ νεκροὺς σηκόνεις ἀπ' τὸν ἄδη.
602. Ἄχου βάχου μέρα νύχτα ἔφτειρα τὰ νειάτα μου,
ἔφτειρα καὶ τὴ ζωὴ μου γιὰ τασένα, μάτια μου.
603. Ἄν ἦνε νᾶχω βάσανα καὶ πίκραις γιὰ τασένα
σύρε, πουλί μου, ἔς τὸ καλὸ κ' ἔχει ὁ θεὸς γιὰ μένα.
604. Ἀνοιξε τὸ παράθυρο, τὸ κρουσταλλένιο τσάμι
ποῦ χω δυὸ λόγια νὰ σου πῶ καὶ σφάλισε το πάλι.

605. Ἀμυγδαλοτσακίσματα
τῆς ἀγάπης παρηγορήματα.
606. Ἀσπρομαγιάτικο κερὶ ποῦ τό κλωσα διπλέρι
τώρα τὸ βεβαιώθηκα πῶς θά σε πάρω ταῖρι.
607. Ἀπ' ὅλα τᾶστρα τούρανοῦ τὸ ποιο μικρό μ' ἀρέσει
π' ἀκολουθᾷ τοῦ φεγγαριοῦ καὶ πᾶ' νὰ βασιλέψῃ.
608. Ἀναστενάζω τρέμει ἡ γῆ, διασκορπνᾷ τὸ χῶμα
σὰν ἡ καρδιά μου σε πονῇ πόσον μᾶλλον τὸ σῶμα.
Πρβλ. Διαν. σ. 12.
609. Ἄκουσα πῶς ἀρρώστησες, βασιλικέ μ' ἀκράτα,
ἤθελα νᾶρθω νὰ σε ὀδῶ, μὰ ἡ ντροπὴ μ' ἐκράτα.
610. Ἀπόψε εἶδα ἑτὸν ὕπνο μου, εἶδα καὶ ἑτῶνειρό μου
δύο ματάκια γαλανὰ πῶς εἶχα ἑτὸ πλευρό μου.
611. Ἀσπᾶλαθος θεὸς νὰ γενῶ, ἀγγύλα νᾶγγυλώσω
κι' ἐκεῖ ποῦ δέ με θέλουνε νὰ πάγω νὰ πεισμώσω.
612. Ἄν κἀνὴ ὁ μέρμιγγας αὐγὸ κ' ἡ λιγαριά πιπέρι
τότε θά πῶ, πουλάκι μου, πῶς θά γινοῦμε ταῖρι.
613. Ἀναστενάζω λιγερά, κλαίομαι λυπημένα
γιατὶ ἐνθυμοῦμαι τὸν καιρὸ ποῦ καμα μὲ τασένα.
Πρβλ. Διαν. σ. 12.
614. Ἀηδόνι τοῦ περιβολιοῦ γιὰ πὲ τοῦ περβολάρη
τὸ δενδρουλάκι π' ἀγαπῶ καλὰ νὰ το φυλάγῃ.
615. Αὐτὸ τὸ ἄχ δὲν τῶξερα οὔτε νᾶ το φωνάξω
καὶ τώρα δὲν περνᾷ στιγμὴ ἂν δὲν ἀναστενάζω.
616. Ἀρχισε, γλῶσσα μ', ἄρχισε καὶ πένα μὲ μελάνι
καὶ παίνεσε τῇ συντροφιά που θε' νὰ με λωλάνῃ.
617. Ἄν τραγουδήσω βλάπτω τῆς κι' ἂν κλάψω τῆς μ'ποδίζω
ὅπου σταθῶ κι' ὅπου βρεθῶ φαρμάκια τῆς ποτίζω.
618. Ἄσπρε μου κρίνε Κρητικέ, τοῦ βασιλεῖ πεσκέσι
τὸ μάθανε πῶς σ' ἀγαπῶ κι' ὅλοι μὲ κακοθέσει.

619. Ἄς ἦταν νά σε 'φίλουνα μέσα 'ς τὰ δυό σου 'μάτια
κι' ἄς μού την σκίζαν τὴν καρδιά 'ς τέσσαρα κομμάτια.
620. Ἀσπρομου γιασεμάκι, γλυκειά μου μυρωδιά
ὁ κόσμος τὸ θαυμάζει πῶς δὲ 'μιλοῦμε πιά.
621. Ἀνοίξαν τὰ οὐράνια καὶ ἔγῃκαν οἱ ἀγγέλοι
καὶ ἔγῃκε κ' ἡ ἀγάπη μου μὲ τὸ σπαθὶ 'ς τὸ χέρι.
622. Ἀπὸ τὴν πόρτα σου περνῶ, κάνω καὶ μιὰ μετάνοια
καὶ δὲ γυρίζεις νά με ὀδῇς, σκύλα ἀπ' τὴν 'περφάνεια.
623. Ἄ δέ σε κάμω νά γενῇς κίτρινο λεμονάκι
νά σ' ἄρωτῇ ἡ μάνα σου ποῦ τοῦρες τὸ φαρμάκι!
624. Ἀσπρόθωρό μου γιασεμί, μπαξὲ μὲ τὰ λουλούδια,
για σένα, βρὲ Ἐλέγκω μου, τὰ λέγω τὰ τραγούδια.
625. Ἀμοργιανό 'νε τὸ νερό, ἀμοργιανὴ κ' ἡ βρύσι
ἀμοργιανὴ κ' ἡ κοπελιά 'ποῦ 'πάει νά γεμίση.
626. Ἀπ' τῆς πληγαῖς τοῦ στήθους μου ἐφάνηκ' ἡ καρδιά μου
καὶ γιατρικὰ δὲν εἰσχωροῦν γιὰ σέ, γλυκειὰ κυρά μου.
627. Ἀπότα 'ποῦ γεννήθηκα φωτιά με τριγυρίζει
μὰ νά με κάψῃ δὲν 'μπορεῖ, μόνο με φοβερίζει.
628. Ἀφίνω σε καλὴ νυκτιά, μεηλιά μου μὲ τοὺς κλώνους
'πάω καὶ γὼ 'ς τὴν κλίνην μου μὲ δάκρυα καὶ μὲ πόνους.
629. Ἄφης με νά καζαντήσω καὶ νά ὀδῇς τὴ γνώμη μου
κόκκινα θά σου φορέσω, πετροχέλιδόνι μου.
630. Ἀπεφάσισα νά γένω 'ς τὴν ἁγιά Σοφιά κουμπὲς
νᾶρχονται νά προσκυνοῦνε ὄλαις ἡ Ταταυλιαναίς.
631. Ἀνάθεμα τὴ μάνα σου, ὅπου μ' εὕρῃ με 'βρίζει
νά την ἰδῶ 'ς τὸ μακελλεῖδ' σὰ σκύλος νά γαυγίξῃ!
632. Ἀσπρη μου 'διαμαντόπετρα 'ποῦ 'ς τὸ νερό δὲν λυόνη
ὁ τοῖος σὲ κᾶμῃ 'ταῖρί του ποτὲ δὲν μετανοῖνει.
633. Ἀνάθεμα 'ποῦ ἦτανε, 'ποῦ ἦταν' ἡ αἰτία
καὶ μ' ἔβαλε 'ς τὰ βάσανα καὶ εἰς τὴν τυραννία.

634. Αὐτὸ τὸ ἄχ κι' αὐτὸ τὸ βᾶχ κι' οἱ ἀναστεναγμοί μου,
τὰ πάθη ἐσυμφώνησαν νὰ φθείρουν τὴ ζωή μου.

635. Ἀνάθεμα 'ποῦ εἶπανε πῶς ἔχ' ἡ ἀγάπη πίστι·
ἀπὸ βραδὺς 'μιλούσαμε καὶ τὸ πρῶτ' μ' ἀρνήστη.

636. Ἀνάθεμα τὰ Γιάννινα 'π' ἔχουν στενὰ σωκάλια
καὶ παραθύρια μὲ 'γυαλιὰ 'ποῦ στάζουν τὰ φαρμάκια.

637. Βάλε τὸν κρίνο 'στὸ νερὸ κι' ἐλπίζω νὰ φουντώσῃ
κι' ἐλπίζω κ' ἡ ἀγάπη μας νὰ 'ξανακαινουργώσῃ.

638. Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ βουνὸ 'ποῦ καίει καὶ καπνίζει;
κάποιος ἀγάπην ἔχασε καὶ τρέχει καὶ γυρίζει.

639. Βασιλικὸν ἐφύτεψα καὶ μαντζουράνα 'βγῆκε·
ἐκεῖνον 'ποῦ δὲν ἤλπιζα μὲς' 'στὴν καρδιά μου 'μπῆκε.

640. Βρύσι μου ὠραιότατ' μὲ τάργυρὸ κουρτούτα
γιὰ σένα, χαϊδεμμένη μου, ἦρτα 'στὰ μέρη τοῦτα.

641. Βασίλισσα τῶν κορασῶ πρέπει νὰ σ' ὀνομάσω,
γιατὶ ἡ ὠραιότης σου μὲ κάνει νὰ θαυμάσω.

642. Βάζω τὸν κρίνο 'στὸ νερὸ, τὴ ζάχαρι 'στὴν κοῦπα
κι' ἂν ἦν' καὶ λυώσ' ἡ ζάχαρι 'πάει ἡ ἀγάπη 'ποῦχα.

643. Βασιλικὸς κι' ἀμάραντος καὶ γλυκομαντζουράνα
καὶ πεθερὰ θά τὴν ἐπῶ τὴν ἐδική σου μάνα.

644. Βασιλικὸν ἐφύτεψα μὲς' 'ς ἀσημένια γλάστρα,
καὶ 'σήκωσε καὶ 'σκέπασε τὸν οὐρανὸ μὲ τᾶστρα.

645. Βασάνισε, τυράννισε, χάσεις με θές, πουλί μου,
νάναστενάξης καὶ νὰ 'πῆς' ἀγάπη πρωτινὴ μου.

646. Γαλαξειῖδι μὲ καράβια, Σάλωνα μὲ τῆς ἐλθαίς
καὶ τῆς Ἀντροῦ τὰ κορίτσια εἶνε ὅλα μαργιολιαίς.

647. Γιὰ 'δὲς καμίνι 'π' ἄναψε κι' ὀλομερὴς μὲ καίει·
τίνος νὰ παραπονεθῶ 'ποῦ ἡ τύχη μου τὰ φταίει ;

648. Γύρισε 'δέ με μιὰ ματιὰ καὶ δὲν κρατῶ φαρμάκι,
τὰ 'μάτια τὰ παντέρημά δὲν ἔχουν διασάκι.
649. Γεμάτο ἀπὸ ὠμορφιαῖς εἶνε τὸ πρόσωπό σου,
'σὰ λεμονίτσα φουντωτὴ εἶνε τὸ μάγουλό σου.
650. Γιὰ ἡ μάνα σου μοῦ τό 'γραψε, γιὰ ὁ θεός μ' ὠργίσθη
γι' ἡ μάνα 'ποῦ με 'γέννησε μὲ πικροκαταρίσιον.
651. Γιὰ σῶπα σὺ, τραγουδιστὴ, νὰ τραγουδήσῃ κι' ἄλλος
κι' ἂν ἔχῃς πόνο 'στὴν καρδιά ἔτσι τὸν ἔχουν κι' ἄλλοι.

652. Δέ μου λέγεις χθὲς τὸ βράδυ ὁ θυμός σου τ' ἦτανε;
δύο σου φίλοι μ' ἀπαντῆσαν καὶ γιὰ σένα μ' εἶπανε.
653. Δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκεται 'στὸν κόσμον νέα ἄλλη
νὰ ὁμοιάζῃ μετὰ σὲ τὰ ὅσα ἔχεις κάλλη.
654. Δὲν με λέγεις 'ςτὸ θεό σου μ' ἀγαπᾷς ἢ με γελαῖς,
ἢ με θέλεις νὰ με ἔχῃς τὸν καιρό σου νὰ περνᾷς;
655. Δός μου τὸ δαχτυλίδι σου νὰ κάμω μιὰ σαίτα,
νὰ σαϊτεύω μιὰ καρδιά νὰ κλαίῃ 'μέρα νύχτα.
656. Διαλογεῖς 'περήφανα· νὰ σου τὸ 'πῶ κι' ὀμπρός σου
πῶς δὲν το καταδέχομαι νὰ μ' ἀγαπᾷς στανιό σου.
657. Δὲν τῶλεγα, δὲν τῶλπιζα, οὔτε 'ςτὸ νοῦ μου τῶχα
νάφῃκης τὸ γαρύφαλλο, νὰ 'πάρῃς τὴ μολόχα.
658. Δὲν 'μπορῶ νὰ καταλάβω Τοῦρκα εἶσαι γιὰ 'Ρωμῆν,
γιὰ ἀπ' τὴ Βενετιά σε 'φέραν κι' ἔχεις τόσην ὠμορφιά.
- Πρὸβλ. Λιαν. σ. 69.

659. Δυὸ φιλενάδες ἀγαπῶ, Μαρία καὶ 'Ελένη,
τὴν 'Ελενίτσα προτιμῶ γιατί 'νε χαδευμένη.

660. Εἰπές μου το καὶ 'καμά το τὸ δαχτυλιδάκι σου·
κόκκινο 'σὰν τὸ μερτζάνι εἶνε τάχειλάκι σου.

661. Ἐμεῖς κι' ἂν ἐμαλλώσαμε, μιὰ Παναγιὰ φιλοῦμε
καὶ ᾿ς ἓνα δισκοπότηρῳ ᾿πᾶμε καὶ προσκυνοῦμε.
662. Ἐβράδυνασε καὶ σήμερα, πάει καὶ τούτ' ἡ ᾿μέρα,
δὲν εἶδα τὸ πουλάκι μου νὰ ᾿πάρῃ ὁ νοῦς μου ἀγέρα.
663. Ἐπόνεσαν τὰ ᾿μάτια μου τῇ στράτα γιὰ νὰ βλέπω
καὶ γύρω γύρω τὰ βουνὰ καὶ σένα ν᾿παντέχω.
664. Ἐσ' ἤσουνα ποῦ μού ᾿λεγεσ ἀν δέ με ᾿δῆς ᾿πεθαίνεις
καὶ τώρα περπατεῖς καὶ λὲς ποῦ μ' εἶδες, ποῦ με ξέρεις;
Πρὸλ. Λιαν. σ. 56.
665. Ἐμεῖς κι' ἂν ἐμαλλώσαμε, πάλι θάγαπηθοῦμε,
πάλι θὰ σμιζώμε τὰ δυὸ τὰ πάθη μας νὰ ποῦμε.
666. Ἐχασα τὴ γυναῖκά μου μὲ μιὰ βουρλιά δεμένη
ὁποῖος τὴν εὖρ' ἄς τὴν χαρῇ καὶ τὴ βουρλιά ἄς μου φέρνῃ.
667. Ἐσένα πρέπουν ὠμορφιαίς, πρέπουν καὶ τὰ τραγούδια,
μὰ πρέπει σου κι' ἓνας μπαζὺς μέσ' ᾿ς τὰ γατανοφρύδια.
668. Ἐρωτα πονηρὸ πουλὶ, γιατί νά με γελάσης,
νὰ ᾿πάρῃς τὴν καρδούλα μου ἐσύ νά τὴν χτικιῖσῃς.
669. Ἐλα, πουλὶ μου, νά σε ᾿δῶ νὰ ᾿πάρῃ ὁ νοῦς μου ἀγέρα,
γιὰ νά σε ἰδῶ μία φορὰ κι' ἔπειτα πάλι φεῦγα.
670. Ἐρωτα πονηρὸ πουλὶ καὶ ζηλεμμένο ᾿μάτι,
ἐγὼ τὴν ἐδοκίμασα καὶ μοῦ ᾿κανε γινάτι.
671. Ἐλα καὶ μὴν τὴν βαρεθῇς
τὴν στράτα ν᾿άρτης νά με ᾿δῆς.
Πρὸλ. Λιαν. σ. 49.
672. Ἐχεις δυὸ ᾿μάτια ᾿σὰν ἐλῃαίς, δυὸ ᾿φρύδια ᾿σὰν τσελέτα
ὁποῖος γυρίσῃ καὶ τα ᾿δῇ κλαίει ἡ καρδιά του μέσα.
673. Εἰς τὸ τζαμί θέν' ἀνεβῶ, τούρκικα θὰ φωνάζω
ἂν δέν σε ᾿πάρω, ᾿μάτια μου, τὴν πίστι μου θάλλάξω.
674. Ἐλένη, Ἐλενάκι
σύ με ᾿πότισες φαρμάκι.

675. Ἐχτίκιχσα, πουλάκι μου, καὶ περπατῶ καὶ βήχω·
ὁλος ὁ κόσμος μ' ἀρωτᾷ κι' ἐγὼ δὲν τ' ἀποδείχτω.

Πρὸλ. Λιαν. σ. 61.

676. Ἐχε την τὴν ἀγάπη μας κι' ἄς ἦσαι καθὼς ἦσου
καὶ μὲ τὸ δαχτυλίδι σου πέρασε τὴ ζωὴ σου.
677. Ἐνα τραγούδι θενὰ πῶ ἀπάνω 'ς τὸ ῥοθύθι·
χαρὰ 'ς τὰ μᾶτια τοῦ γαμπροῦ 'ποῦ διάλεξε τὴ νύφη.
678. Ἐνα καρὰβι ἔρχεται καὶ λὲν πῶς εἶν' ἐκεῖνος,
ὁ μόσχος κι' ὁ βασιλικὸς κι' ὁ μυρισμένος κρένος.
679. Ἐδράδυασε, περικαλῶ τὸ θεὸ νὰ ξημερώση
γιὰ νὰ σε 'δοῦν τὰ μᾶτια μου κι' ὁ νοῦς μου νὰ μερώση.
680. Ἐγέρασα κι' ἀσχήμεσα κι' ἀσπρῆσά μου τὰ γένεια
καὶ βλέπουν με ἡ 'λευτεραις καὶ σκυὺν ἀπὸ τὰ γέλογα.
681. Ἐγάπουν σου 'ποῦ πέθαινα καὶ τώρα φαίνεται μου
ἓνα κερὶ ἀφτό'μένο ἐβάπτουν κι' ἔδωσέ μου.
682. Ἐχε, πουλί μου, ἀπομονή, ἔχε καιρὸν κι' ἐλπίδα
κι' ἀγάλιχ ἀγάλιχ τὸ δεντρί κάνει καρπὸ καὶ φύλλα.
683. Ἐνα πουλάκι 'λεύτερο νὰ 'παντρευτῇ γυρεύει·
τὴ 'λευτεριά βარέθηκε καὶ τὴ σιλαβιά γυρεύει.
684. Ἐπιχ κρασί καὶ μέθυσα, πιάστε καὶ δέσετέ με
κι' ἀμέτε με τῆς ἀγαπῶ καὶ παραδόσετέ με.
685. Εἶδά σε καὶ 'φοβήθηκα καὶ 'κούμπησα 'ς τὸν τοῖχο,
κι' ἔχασα τὰ λογάκια μου 'ποῦχα νὰ σου συντύχω.
686. Ἐγὼ ἀγαπῶ σε κι' ἔρχομαι, βάλε νὰ με σκοτώσουν,
βάλε τὰ 'φείδια νὰ με φᾶν καὶ νὰ με θανατώσουν.
687. Ἐσένα τὴν ἀγάπη σου ἐγὼ τὴν ἐγνωρίζω,
κι' ἀπ' τὰ βαρειά μου κύματα τὴν ἐπαραχωρίζω.
688. Εἶμαι τρεῖς 'μέραις νησιτικὸς καὶ πέντε διφασμένος·
'ς τὸ παραθύρι ὅταν σε 'δῶ εἴμ' εὐχαριστημένος.

689. Εὐμορφα 'ποῦ ταιριάσετε τὰ δύο σας ἓνα μπόι
'σάν τὰ κυπαρισσόμηλα πούνε 'ςτὸ περιβόλι.

690. 'Εμίσεψες' ποιόνε νὰ 'δῶ, ποιόνε νὰ χαιρετήσω,
ποιόνε νὰ 'δοῦν τὰ 'μάτια μου γιὰ σένα νὰ ῥωτήσω;

Πρόλ. Λιαν. σ. 51.

691. 'Εγώ 'λεγα νὰ μ' ἀγαπᾶς, κανεῖς νὰ μὴν το 'ξέρη
τώρα τὸ 'μάθαν οἱ 'δικοί, τὸ 'μάθανε κι'οἱ ξένοι.

692. Εἶσαι κοντὴ, κοντούτσικη, 'ςτὴν τσέπη μου σὲ βάνω,
κι' ἀπὸ τῆς νοστιμάδες σου μοῦ πέφτεις καί σε χάνω.

Πρόλ. Λιαν. σ. 46.

693. 'Εμίσεψες καί μ' ἄφησες ἓνα γυαλί φαρμάκι
νὰ γεύωμαι καὶ νὰ δειπνῶ ὅσο νὰ 'πᾶς καὶ νᾶρτης.

694. 'Εμίσεψεν ὁ κρίνος μου, τώρα δεκαπεντίζει
δέ μού 'στειλε καμμιὰ γραφὴ νὰ μάθω ποῦ γυρίζει.

695. Εἶσαι κοντὴ, κοντούτσικη, μικρὴ τρανταφυλλούλα,
ἔχεις δυὸ 'μάτια εὐμορφα, μαῦρα 'σάν τὴν ἐλούλα.

696. 'Εσένα πρέπει, 'μάτια μου, νὰ τρῶς μὲ τὸ περούνι,
νὰ κάθουνται νὰ σε κερνοῦν σκράντα δυὸ σκλαβοῦνοι.

697. 'Ελένη μου, μαύραις ἐλθαῖς καὶ μὲ τὰ μαῦρα 'μάτια
ἔβγα νὰ 'δῇς τὸν ἔρωτα 'ποῦ γίνεται κομμάτια.

698. Ζυμπουλάκι μου, ζυμποῦλι
σ' ἀγαπῶ, μᾶσαι μικροῦλι.

699. 'Η ὠμορφιά 'ςτὸν ἄνθρωπο εἶνε μιὰ παρουσία
'σάν τὸ κερί 'π' ἀνάβουνε μέσα 'ςτὴν ἐκκλησία.

700. 'Η ὠμορφιά 'ςτὸν ἄνθρωπο εἶνε μιὰ παρουσία
'σάν τὸν παππᾶ 'ποῦ λειτουργᾷ μέσα 'ςτὴν ἐκκλησία.

701. Ουμᾶσαι ποῦ σε φίλησα ἔτην ἔμπροστινὴ κασέλα
καί μου ἔδινες γαρούφαλλο καί σου ἔδινα κανέλλα.
702. Ἡ ὠμορφιά σου ἔνε πολλή κ' ἡ γνώμη σου ὀλίγη
κι' ὁ νοῦς ἀφ' τὸ κεφάλι σου κάνει φτερά νὰ φύγη.
703. Ἦναψές μού την τὴν φωτιά τὴν εἶχα ἔγὼ σβυσμένη,
πάλι ἔς ἀγάπην μ' ἔβαλες τὴν εἶχα ξεχασμένη.
704. Ἡ θάλασσα κ' ἡ ἀρφανιά κ' ἡ πίκρα κ' ἡ ἀγάπη,
τὰ τέσσερα ἔζυγίσαν τα καὶ πιὸ βαρεῖ ἡ ἀγάπη.
Πρβλ. Διαν. σ. 67.
705. Ἦθελα νᾶμουν ὠμορφος, νᾶμουν καὶ παλληκάρι
καὶ νὰ ἔτραγούδουν ὠμορφα, δὲν ἤθελ' ἄλλη χάρι.
706. Ἡ κακὴ καρδιά μου λέγει πλέον νὰ μὴν τραγουδῶ,
μὰ ὅαν πιῶ κι' ἔρτω ἔς τὸ κέφι, ὅλα τὰπολησμονῶ.
707. Ἦντα νὰ κάμω τῆς καρδιάς ποῦνε σαῖτεμμένη
ποῦ μοῦ την ἐσαίτεψε μιὰ μικροπαντρεμμένη;
708. Ἡ θάλασσα τρώει τὴ γῆ, κ' ἡ γῆ τὰ ποθαμμένα
κι' ὁ ἐδικός σου ὁ στερημὸς θενά με φά' καὶ μένα.
Πρβλ. Διαν. σ. 66.
709. Ἦθελα νὰ ἔμουν ἀθάνατος, ποτὲς νὰ μὴν πεθάνω,
τὸ νεροκλεῖδι τῆς καρδιάς νὰ περπατῶ νὰ γιάνω.
710. Ἡ θάλασσα ἔνε στερεὴ καὶ τὰ βουνὰ μαυρίσαν
ὥς καὶ τὰ μαγουλάκια σου ἐρροδοκοκκινίσαν.
711. Ἡ ἀγάπη μας ἦταν κρυφὴ μέσα ἔς τὰ χορταράκια
καὶ τώρα μᾶς τη μάθανε καὶ τὰ μωρὰ παιδάκια.
712. Ἡ ἀγάπη μας ἦταν κρυφὴ ἔς τοῦ πεπονιοῦ τῇ σπόροι,
μᾶς τὴν ἐξεφαντώσανε οἱ ἄνομοι γειτόνοι.
Πρβλ. καὶ ἀνωτέρω.
713. Ἡ λαμπρότης σου, κυρά μου, ὅπου λάμπει ἔς τὸν ἀέρα,
φαίνεται ἔς τὸ παραθύρι, ἀκριβὴ μου, κάθε ἔμερα. (.)

714. Θάνατός με περίσπεψε ἐφέτος τὸ κορμί μου·
 ἂν δέ σε 'πάρω, 'μάτια μου, θά χάσω τὴ ζωὴ μου.
715. Θέλω καὶ 'γὼ, θέλεις καὶ σὺ, θέλουσι κ' οἱ γειτόνοι,
 ἢ μάνα σου κ' ὁ κύρης σου δὲ θέλουν, οἱ δαιμόνοι.
716. Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα
 ὅλοι σε λένε θά.λασσα καὶ 'γὼ σε λέγω ἀνθοῦσα.

Πρβλ. Διαν. σ. 70.

717. Θάλασσα πικροθάλασσα, κορδέλα βρεκαμάδα
 φαρμάκι 'ποῦ με πότισες τούτην τὴν ἐβδομάδα !
718. Θάλασσα πικροθάλασσα, κορδέλα λατεζίνα,
 φέρε μου τὴν ἀγάπη μου μὲ τούτονε τὸ μῆνα.
719. Θεέ μου καὶ μὴ βρέξης πιά, κάμε μ' αὐτὴ τὴ χάρι,
 καὶ 'γὼ μὲ τὰ 'ματάκια μου ποτίζω τὸ χορτάρι.
720. Θαυμάζομαι τὴ γνώμη σου καὶ τὴν ἀπομονή σου,
 πῶς δένεις τὰ χεράκια σου καὶ πέφτεις μοναχὴ σου.

721. Κυπαρισσάκι μου 'ψηλὸ, μὲ τὸν ἀνθὸ γεμάτο,
 πολλὴν καιρὸ τὴν πολεμῶ τὴ γνώμη σου νὰ μάθω.
722. Κάνω τὰ 'μάτια χαμηλὰ, κάνω πῶς δέ σε βλέπω,
 μέσ' 'ς τὴν καρδιά μου σ' ἀγαπῶ, πουλί μου, κ' ἔξερé το.
723. Κόψε τὸ μῆλο ἀπ' τὴ μηλιά, τὸ χαμηλὸ 'ποῦ φτάνεις,
 καὶ 'κεῖ 'ποῦ δέ σε θέλουνε ἀγάπη νὰ μὴν κάνης.
724. Καλόσυρτο τὸ σύννεφο, ἤφερε τὸν ἀέρα
 καὶ 'δρoσεράναν τὰ δενδρά 'ποῦ 'τανε μαραμμένα.
725. Κάλλικ 'χω, μάνα, νά μου 'πῆς νάδικοθανατήσω,
 παρὰ τὸν νέον 'π' ἀγαπῶ νά τονε παρατήσω.
726. Κυρία μου, τὸ μπόι σου δὲν τῶχει ἄλλη καμμιὰ
 οὔτε 'ς τὴν πόλι 'βρίσκεται, οὔτε 'ς τὴ Βενετιά.

727. Καταμεσῆς τῆς θάλασσης ἐφύτεια μιὰ τέντα
γιά νὰ περνᾷς, πουλάκι μου, νὰ κάνωμε κουβέντα.
728. Κρίνε μου, κρίνε, κρίνε με καὶ μὴ μου κάνης νάζε
γιατί ὁ θεὸς τὴν εὐμορφιά 'σάν ἄνθος τὴν τινάζει.
729. Καταμεσῆς τὰ 'φρύδια σου τάχει ὁ θεὸς γραμμένα
θέτε με λυπηθῇτέ με τί ἔχω παθημένα.
730. Κάλλια νὰ σε σκοτώσουνε καὶ νὰ χαρῇ ἡ καρδιά μου
παρὰ νὰ σε περάσουνέ γαμπρὸ ἀφ' τῇ γειτονειά μου.
731. Καρδιά μου λέγει νὰ σφαγῶ, μὰ 'γὼ τὴνε 'μαλλόνω,
νταγιάντα σὺ, καρδούλα μου, κι' ἐγὼ τραβῶ τὸν πόνο.
732. Κοιμοῦμαι κι' ἀνειρεύομαι, ξυπνῶ 'στὸ νοῦ μου σ' ἔχω
κι' ἀνοίγω τῆς ἀγκάλης μου, θαρρῶ κοντά μου σ' ἔχω.
733. Κόρη, δέ με λυπᾶσαι, δέ με 'σπλαχνίζεσαι
ἐγὼ γιὰ σέ 'πεθαίνω καὶ σὺ στολίζεσαι.
734. Καλὲ πουλί μου ἀθάνατε, παντοτεινὴ μ' ἐλπίδα,
ἀφόντας 'ξενιτεύθηκες ἕνα καλὸ δὲν εἶδα.
735. Κυπαρισσάκι μου 'ψηλὸ, 'στὸν ἴσκιό σου κοιμοῦμαι,
'εἰς τὰ ξέκλωνά σου κάθομαι, κανένα δὲν φοβοῦμαι.
736. Κρασί σε πίνω γιὰ νερὸ καὶ σύ με 'πᾶς 'στὸν τοῖχο,
ἀν' 'πάγω καὶ 'εἰς τὴν ἀγαπῶ τὴν πόρτα δὲν εὐρίσκω.
737. Κατάλαβα τὰ λόγια σου πῶς τάχεις μπερδεμμένα
κι' ἄλλους πολλοὺς ἐμπέρδεψες καὶ πολεμᾷς καὶ 'μένα.
738. Καὶ μὲ τὰ χίλια βάσανα πάλ' ἡ ζωὴ γλυκεῖά 'νε
κι' ὅποιοι τὸν θάνατο ζητᾷ πρέπει τρελλὸς γιὰ νᾶνε.

Πρὸβλ. Διαν. σ. 68.

739. Κοκκίωνα πρᾶσινο γυαλὶ καὶ λαμπερὸ φεγγάρι
γιὰ 'πέ μου ποῦ το διάλεξες αὐτὸ τὸ παλληκάρι. (*)

ΠΕΡΙΚΛΗΣ Γ. ΖΕΡΛΕΝΤΗΣ.

(*) Ἐπεται συνέχεια τῆς συλλογῆς Ζερλέντου ἐν τῷ προσεχεῖ φυλλαδίῳ τῶν δι-
ατίκων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Θλιβεράν στέρῃσιν ὑπέστη κατὰ τὸ θέρος ἐν γένει μὲν ὁ Σύλλογος, ἰδίᾳ δὲ ἡ ἐπιτροπεία τῶν Νεοελληνικῶν Ἀναλέκτων. Ὁ Ἀριστείδης Ταταράκης, εἰς τῶν ἀοκνοτέρων ἡμῶν συνεργατῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὴν πρὸ πολλοῦ κατέχουσαν αὐτὴν νόσον. Τὰ κατὰ τὸν βίον τοῦ μακαρίτου καὶ τὴν θλίψιν τῶν μελῶν φανερώς ἐκφράζει ὁ παρατιθέμενος λόγος, ὃν ἐξεφώνησεν ἐντολῇ τοῦ Συλλόγου ὁ γυμνασιάρχης Πειραιῶς κ. Ἑμμ. Γαλάνης, ἀντεπιστέλλον τοῦ Παρνασσοῦ μέλος, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, τελουμένου τῇ 2½ Ὀκτωβρίου μνημοσύνου ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ θανόντος δαπάνῃ τοῦ Συλλόγου.

Οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλὰ ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους, ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς.

« Εἶναι μὲν αἱ ἱλαστήριοι ὑπὲρ τῶν μεταστάντων συγγενῶν καὶ φίλων εὐχαὶ παρηγορία τις εἰς τοὺς ἀπολειπομένους καὶ ἐπιχέουσι βάλαμνον εἰς τὰς τεθλιμμένας ἡμῶν καρδίας, ἀλλ' ἡ τῶν ἀγαθῶν καὶ σπουδαίων ἀνδρῶν μνήμη δὲν εἶναι μόνον ἀπλοῦς τις θρησκευτικὸς τύπος, δέησίς τις φίλων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀποικομένου, ἀλλ' ἀπαραίτητον καθήκον πάσης ἀνθρωπίνου κοινωνίας, ἥτις ἀναγνωρίζει τὴν ἀρετὴν καὶ τιμᾷ τὸν ὅπωςδῆποτε ἐξασκοῦντα ταύτην. Τοῦ κοινοῦ ἀνθρώπου αἱ πράξεις καὶ ὁ βίος, ὅσον καὶ ἂν ὑποθεθῶσι μεγάλα, ὅσον καὶ ἂν ἐπιδρῶσιν ἐπὶ τὴν κοινωνίαν, ὡς ἀκουσίως τοῦ πράττοντος ἐπιδρῶντα, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν σημασίαν ἐκείνην, οἷαν τὰ ἔργα τοῦ ἔργῳ καὶ λόγῳ σπουδάζοντος καὶ ἐπιζητοῦντος τὴν ἐξευγένισιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐὰν δὲ καὶ τὰ σωματικά τοῦ ἀνθρώπου ἔργα τυγχάνωσι, καὶ πρέπει νὰ τυγχάνωσι, τιμῆς ἐν τῷ φθαρτῷ τούτῳ κόσμῳ, παρὼν ὅμως τῶν ἐποχῶν ἡ ἱστορία τῆς διανοίας

τὸν ἐργάτην, εἴπερ τινα καὶ ἄλλον, ἐτίμησε καὶ εἰς αὐτὸν τὰς πλείστας αὐτῆς σελίδας ἀφιέρωσεν. Ἡ διάνοια ὑπῆρξε πάντοτε ὁ πρωτουργὸς τῶν μεγάλων πράξεων, αὐτὴ ὑπῆρξεν αἰείποτε ὁ πλάστης καὶ ὁ γλύπτης παντὸς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς τέχνης προϊόντος. Ἄνευ αὐτῆς οὔτε τὰ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τρόπαια θὰ ὑπῆρχον, οὔτε ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς θὰ κατεσκευάζετο, ἡ δὲ ἐπιστήμη θὰ ὠμοίαζε μὲ χέρσον γῆν, ἐφ' ἧς τις περιπατῶν προσκόπτει εἰς πᾶν τοῦ βῆμα ἐπὶ ἀμόρφων ὄγκων, ἡ ἐγκεντρίζεται ὑπὸ ἀκανθῶν καὶ τριβόλων. Ὁ βίος τοῦ λογίου ἀνδρὸς ὅσω καὶ ἂν ὑπῆρξε βραχύς, ἐὰν ἦτο ἐγκεχαραγμένος ἐπὶ τοῦ τρίβου τῆς ἀρετῆς, εἶναι ἄριστος διδάσκαλος καὶ φαινότατος εἰς τοὺς μεταγενεστέρους φάρος· ἡ δὲ μνήμη οὐχὶ ἐκ θεοφιλοῦς μόνον καθήκοντος, ἀλλὰ πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ἐκτελῇται καθὼ προδίδουσα καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν εὐεργετηθέντων πρὸς τὸν εὐεργέτην.

« Τοιοῦτου εἶδους εἶναι καὶ τὸ σήμερον τελούμενον μνημόսυνον, ὅπερ τελοῦσιν εὐγενεῖς καὶ τῆς ἐπιστήμης θιασῶται νέοι, πάντες ἐν τῇ ναφῇ τούτῳ συνειλεγμένοι, πενθοῦντες διὰ τὴν στέρξιν λογίου αὐτῶν ἐταίρου, Ἀριστείδου τοῦ Ταταράκη, καὶ τιμῶντες οὕτω τὴν μνήμην πνευματικοῦ αὐτῶν ἀδελφοῦ καὶ ἀξιαγάστου φίλου.

« Ἦθελεν εἶσθαι ἴσως τολμηρὸν ἐὰν ἐγὼ ἐτόλμων νὰ λάβω αὐτόκλητος τὴν θέσιν ταύτην ἥτις εἰς ἄλλους κυρίως εἶναι προωρισμένη, ἀλλὰ κληθεὶς ὑπὸ τῶν τελούντων τὴν τελετὴν ταύτην, μεθ' ὧν καὶ ἐν πνευματικῇ συναφείᾳ εἰμι καὶ μετὰ τῶν πλείστων διὰ φιλίας συνδέομαι, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποφύγω τὸ δυσχερὲς δι' ἐμὲ τοῦτο ἔργον, ἀλλ' ἔσπευσα νὰ ἐκπληρώσω ἐντολήν, ἥτις μέγιστον περιάπτει τὸν ἔπαινον εἰς τοὺς ἐντειλαμένους, καὶ νὰ σκιαγραφῇσω διὰ βραχείων τὸν βίον τοῦ μεταστάντος φίλου.

« Ἐν τῇ δυτικομεσημβρινῇ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους νήσῳ Μήλῳ εἶδε τὸ φῶς Ἀριστείδης ὁ Ταταράκης, καὶ ἀφοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιμελὴ τῶν γονέων αὐτοῦ ἐπιστασίαν τὴν πρώτην ἀγωγήν ἐν τῇ πατρίδι ἔλαβε, κατόπιν ἐν τῇ γυμνασίῳ Σύρου ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὴν γυμνασιακὴν παιδείαν ἐπαιδεύθη, ἐπὶ ἐπιμελείᾳ αἰὶ διακρινόμενος καὶ

τούς ἐπαίνους τοῦ πεπαιδευμένου γυμνασιάρχου, τοῦ ἀειμνήστου καὶ πολυκλαύστου Κυπριανοῦ, πρὸς ἑαυτὸν ἐπισπώμενος. Μετὰ τὸ πέρασ τῶν γυμνασιακῶν αὐτοῦ σπουδῶν εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν ὁ μεταστάς ἡμῶν φίλος, εἰς τὴν Φιλοσοφικὴν τοῦ Πανεπιστημίου Σχολὴν τῷ 1863 κατετάχθη καὶ κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1868 διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας ἀνηγορεύθη. Ὀλίγοι μῆνες ἀπὸ τῆς ἀναγορεύσεώς του παρήλθον καὶ ἡ Κυβέρνησις τὸν νεαρὸν διδάκτορα καθηγητὴν πρῶτον μὲν ἐν Σύρῳ, εἶτα δὲ ἐν Κεφαλληνίᾳ διώρισεν, ἵνα οὕτω ὁ περὶ τὴν ἐπιστήμην ἤδη ἐντρίβῃς καταστῇ χρήσιμος καὶ εἰς τὴν πατρίδα. Ἀλλὰ τὸ ἐπίμοχθον τοῦ διδασκάλου ἔργον, ἡ σύντονος πνευματικὴ ἐνασχόλησις, ἥς ἄνευ ἐνόμιζεν ὅτι ἀβίωτος εἶναι ὁ βίος, πρὸς δὲ καὶ τὸ βαρὺ πιθανὸν τοῦ κλίματος ἐπήνεγκον καιρίαν βλάβην εἰς τὴν ὑγίαν τοῦ λεπτοφυοῦς καθηγητοῦ, καὶ μικρὸν κατὰ μικρὸν εἰς τὸν πλήρη ἐλπίδων νέον ἀνεπτύχθη ἡ ἀδηφάγος τῆς φθίσεως νόσος. Μόλις οἱ Κεφαλλῆνες εἶχον γνωρίσει τὰς ἀρετὰς τοῦ ξένου των, μόλις οἱ μαθηταὶ εἶχον ἐκτιμήσει τοῦ διδασκάλου των τὴν διδασχὴν καὶ πάσχων ἤδη ὁ Ταταράκης ζητεῖ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ κλίματος. Τὸ Μεσολόγγιον φαίνεται αὐτῷ πρόσφορον διὰ τὴν νόσον του, ἀλλ' ἡ ἐκεῖσε μετὰθεσίς του καθίσταται ἀδύνατος. Ὅθεν καὶ εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ γῆν προτιμᾷ νὰ καταφύγῃ καὶ τῆς πατρίδος του τὸν ἀέρα νομίζει ὠφέλιμον νὰ ἀναπνεύσῃ. Κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1869 εἰς Πειραιᾶ μετατίθεται καὶ ἐνταῦθα διὰ τῶν συντόνων τῆς ἐπιστήμης μέσων ἀναχαιτίζεται μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον τὸ κακὸν, ἀλλ' ὑποούλως καταβιβρώσκει τὸν ἀτυχῇ νέον.

« Δύω εἶναι, λέγει μέγας νεώτερος ποιητής, αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἀρετὴν σπεύδει· εἴαν ἡ μία κλεισθῇ, ἀνοίγεται εἰς αὐτὸν ἡ ἑτέρα· ὁ μὲν εὐτυχὴς διανύει ταύτην δρῶν, ὁ δὲ πάσχων ὑπομένων.» Τὴν δευτέραν ταύτην ὁδὸν ἐβάδιζεν ἤδη ὁ ἀσθενῶν, μετὰ φιλοσοφικῆς ἀπαθείας προσμένων τὸ τέλος. Ἀλλὰ φεῦ! τὸ παρελθὸν θέρος ὑπὸ τῆς νόσου καταβληθεὶς ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ πατριωτῶν, ὑπέκυψεν εἰς τὸ κραταῖον τοῦ θανάτου σθένος. Οὕτω, φίλτατοι, «ἐληξεν διὰ τὸν φίλον ὁ ἀγὼν τῶν καλλίστων

ἄθλων ταμίης, ὁ θάνατος δὲ ἐκάλεσεν αὐτὸν μηκέτι μέλλειν».

« Τίς ἐξ ὑμῶν δὲν συνεκινήθη εἰς τὸ ἀπαίσιον τοῦτο ἄκουσμα, τίς δὲν ἐπένησε τὴν ἀπώλειαν τοῦ πολυτίμου φίλου; Ἐὰν εἰς τοὺς ἐκ φήμης μόνον καὶ ἐκ τῶν ἔργων τὸν νέον γνωρίσαντας ὁ θάνατός του προὔξενεσε μεγίστην τὴν λύπην, εἰς τοὺς φίλους του ὅμως, τοὺς συνεργάτας του, τοὺς πνευματικούς αὐτοῦ ἀδελφούς καὶ ἐταίρους ὑπῆρξε συμφορὰ ἀνυπολόγιστος καὶ δυσαναπλήρωτος ἡ ζημία. Βραχὺς ἀληθῶς ὑπῆρξεν ὁ βίος τοῦ μεταστάντος, μεγάλα ὅμως ἦσαν τὰπραχθέντα καὶ μέγιστα προσημνύοντο τὰ μέλλοντα ὑπ' αὐτοῦ νὰπραχθῶσι. Τὸ βραχὺ τοῦ βίου δὲν ἀποτελεῖ τὴν βιογραφίαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ τὸ πράττειν τι ἄξιον ἐν τούτῳ. «Τὸ καλὸν οὐκ ἐν μήκει βίου θετέον, ἀλλ' ἐν ἀρετῇ καὶ τῇ καίρῳ συμμετρία». Non vivere vita est, sed valere. Καὶ τοῦτο οὐδαμῶς παρημέλησεν ὁ Ταταράκης. Νεὸς ἔτι, ἐν ἡλικίᾳ, καθ' ἣν τοῦ σώματος ὑπερσχύουσι μᾶλλον τὰ πάθη, δὲν ἐδόθη οὗτος εἰς τὰς ἀχαλινώτους τῆς νεότητος ὁρμάς, ἀλλ' ἠβῶν ἐγήρασκε, καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἶκοι μὲν μετὰ τῶν ἀρχαίων συνανεστρέφετο σοφῶν, ἔξω δὲ μετὰ σωτρώνων καὶ περὶ τὴν σπουδὴν ἀσχολουμένων νέων συνωμίλει. Ἦτο τῳόντι ὡραῖον διὰ τὴν πατρίδα ἡμῶν σύμπτωμα, ὅτι ἀπὸ τίνος χρόνου ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολιτικῆς τύρβης, ἣτις πρὸ πολλοῦ κατέχει καὶ νέους καὶ γέροντας, καὶ ἐν τῇ ἡθικῇ διαφθορᾷ ἣτις δυστυχῶς ἐπιπολάζει εἰς τὴν ἀκατάρτιστον καὶ νηπιώδη ἡμῶν κοινωνίαν καὶ καταμαραίνει τοὺς κάλυκας τῆς νέας ἡμῶν γενεᾶς, ἦτο, λέγω, ὡραῖον σύμπτωμα ὅτι ἐν τοιαύτῃ καταστάσει ἀνεφάνησαν νέοι, οἵτινες οὐχὶ τὰς ἀκαίρους συνδιαλέξεις ἐπιζητοῦντες, ἀλλὰ τοῦ χρόνου φειδόμενοι καὶ τὴν ἐπιστήμην περὶ πολλοῦ ποιούμενοι συνέστησαν συλλόγους, ἔνθα συνερχόμενοι ἐν ἀδελφικῇ ἀγάπῃ καὶ συμπνοίᾳ συσκέπτονται καὶ συζητοῦσι τὰ ἄβρὰ τῆς ἐπιστήμης ζητήματα. Τὴν σπουδαιότητα τῶν συλλόγων τούτων δὲν ἐβράδυνεν ὁ Ταταράκης νὰ διαγνώσῃ, ἀλλὰ φύσει ὀργῶν πρὸς πᾶν ὅ,τι καλὸν ἔσπευσε νὰ καταταχθῇ εἰς ἓνα τούτων, ὥστε φέρει τὸ ὄνομα τῆς πάλαι τῶν Μουσῶν κατοικίας. Τακτικὸν λοιπὸν μέλος

τοῦ Πιρνασσού ὁ Ταταράκης τὸ 1867 ἐκλεχθεὶς, εὐθὺς μετ' ὀλίγον διὰ τὸ δραστήριον καὶ φίλεργον αὐτοῦ ὑπὸ τῶν συναδέλφων του ἐξετιμήθη καὶ πρόεδρος διὰ τὴν ἀ. περίδον τοῦ Δ'. ἔτους ὑπ' αὐτῶν ἐξελέχθη. Ὅποίαν δὲ ἐπιμέλειαν καὶ ζῆλον ἐν τῷ συλλόγῳ τούτῳ ἐπεδείξατο, ἡ ἀσθενὴς μου γραφὶς ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ· τὰ ἔργα του αὐτὰ, ἃ κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀνέγνω, εἶναι ἱκανὰ μαρτύρια τῆς μεγάλης τοῦ νέου φιλοπονίας. Ἡ κριτικὴ τῶν ἔργων τοῦ Βαλαωρίτου μελέτη, ὁ Κικέρων καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτοῦ Γραικύλοι, ἡ περὶ τῆς πραγματικῆς τοῦ Πολυβίου ἱστορίας σπουδὴ καὶ ἡ περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων παρεπιστημίων εἶναι σπουδαῖαι συγγραφαί, ὧν αἱ τελευταῖαι ἐκ τῶν ἐρεσιῶν τῶν αἰώνων ἐλχασθεῖσαι καὶ ἐκ τοῦ εὐρώτος καὶ ῥύπους καθαρισθεῖσαι παρέχουσι τὴν εἰκόνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἀποδεικνύουσι τὴν σύντονον πρὸς τὴν ἀρχαιότητα τοῦ νέου μελέτην. Καὶ ἀσθενὴς δὲ ὧν δὲν ἔπαυεν ἐργαζόμενος, καὶ τὴν τελευταίαν του μάλιστα διατριβὴν, καὶ περ παρῶν, ὑπὸ τῆς νόσου ὁμως καταπεπονημένος, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀναγνώσῃ, ἀλλ' ἐπεφόρτισε πρὸς τοῦτο τὸν διὰ στενῶν φιλίας δεσμῶν μεθ' ἑαυτοῦ συνδεόμενον γενικὸν τοῦ συλλόγου γραμματέα. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τῶν Νεοελληνικῶν Ἀναλεκτῶν ἀκαμάτως εἰργάζετο, καὶ τὸ ἀξιόλογον τοῦτο περιοδικόν, ὅπερ τὰ μέγιστα τιμᾷ τὸν Σύλλογον καὶ μέγα θὰ περιάψῃ τὸ κλέος εἰς τοὺς ἀκαμάτους καὶ φιλοπόνους νέους, πολλὰ εἰς τὸν Ταταράκην ὀφείλει. Αἱ ἐπὶ τῶν παραμυθίων καὶ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων σημειώσεις του οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Γερμανίᾳ ἐξετιμήθησαν. Πόσον δὲ περὶ τὴν σπουδὴν ταύτην ἡσχολεῖτο, ἀποδείκνυσι τοῦτο, ὅτι συγχάριων ἐκ τῆς πατρίδος του τῷ συλλόγῳ διὰ τὴν ἀξιέπαινον αὐτοῦ ἀπόφασιν πρὸς Ἱδρυσιν μνημεῖου εἰς τιμὴν τοῦ αἰοιδίμου Κυπριανοῦ, πρὸ παντὸς τὰ Ἀνάλεκτα συνίστα καὶ περὶ αὐτῶν αἰείποτε θερμώτατα ὠμίλει, διότι διέγνω ὅτι οὐχὶ ὁ κλασικὸς μόνον πλοῦτος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἡμέτερος ὁ τῇδε κάκεισε διεσπχυμένος καὶ ὑπὸ τοῦ χρόνου κινδυνεύων νὰ ἀπολεσθῇ εἶναι μεταλλεῖον, ἐξ οὗ δύναται ἐπιδεῖξαι χεὶρ νὰ ἀνορύξῃ ἀνεκτιμήτους διὰ τὴν ἐθνικὴν φιλολογίαν θησαυρούς.

Ἄλλὰ φεῦ !

Κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὃ τε πολλὰ ἑοργῶς.

« Ὡς δὲ ὁ δημόσιος, οὕτως εἰπεῖν, αὐτοῦ βίος ἦν ὑπόδειγμα λογίου καὶ πεπαιδευμένου ἀνδρὸς, οὕτω καὶ ὁ ἰδιωτικὸς παρίσταται ἡμῖν ἀξιολύμητον παράδειγμα ἐναρέτου καὶ ἀγαθοῦ πολίτου.

« Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μακρογορήσω περὶ τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοῦ ἀρετῶν, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ συναδέλφοί του, οἱ τελοῦντες σήμερον τὸ μνημόσυνον τοῦτο, σκυθρωποὶ καὶ πενθοῦντες παρέχουσιν ἡμῖν σαφὲς τὸ μαρτύριον.

« Τίς ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δὲν ἐνθυμεῖται τὴν εὐγενῆ τοῦ ἀποθανόντος μορφήν; Τίς δὲν ἀναπολεῖ τὰς μεγάλας τοῦ συναδέλφου ψυχικὰς ἀρετάς; τὸ ἥπιον, τὸ μετρίχιον καὶ τὸ εὐθυμον τῶν τρόπων του, τὴν εἰλικρινῆ καὶ σπανίαν αὐτοῦ φιλίαν; Τὴν φιλίαν μάλιστα ὁ μακαρίτης ἐθεώρει ὡς τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν, καὶ οὐδεὶς ἦν ὃν γνωρίσας δὲν ἐθεώρει οἰκεῖον. Δὲν ἦτο ὁ Ταταράκης κοῦφός τις καὶ ἐπιτόλαιος, οὔτε εἶχε τὸν κόμπον ἐκείνον, ὃν ἔχουσι συνήθως οἱ εἰς ἀνωτέραν τινὰ κοινωνικὴν σφαῖραν τυχόν ἀνυψούμενοι, ἀλλ' ἐγίνωσκεν ἑαυτὸν καὶ σωφρονῶν κατεφρόνει μὲν τῶν ὑπεραυχῶν, ἦτο δὲ ταπεινότερος τῶν μετρίων.

« Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος ὃ τε δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς φίλου, ὃν ὁ ἀπηνὴς θάνατος προῶρως ἀφῆρπασεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ ἐκάλυψε μὲν τὸ νεάζον αὐτοῦ σῶμα τὸ ψυχρὸν τοῦ τάφου χῶμα, ἀλλ' ἡ ψυχὴ αὐτοῦ καθαρὰ καὶ ἄνευ ἐλέγχου ἀνέβη πρὸς τὸν Πλάστην, ἀφήσασα εἰς πάντα μὲν ὥραϊαν καὶ ἀξιοσπούδαστον διὰ τοῦ βίου του διδασκαλίαν ὅτι «οὐδεὶς ἀγαθὸς ἄξιος θρήνων, ἀλλὰ ὕμνων καὶ ἐπαίνων, οὐδὲ πένθους ἀλλὰ μνήμης εὐκλεοῦς», εἰς ἡμᾶς δὲ προσφιλεῖ καὶ αἰωνίαν τὴν ἑαυτοῦ μνήμην. »

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ τετάρτου φυλλαδίου ἔστειλαν ὕλην πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐπιτροπῆς τῶν Ἀναλέκτων οἱ ἐπόμενοι·

Ἐκ τῶν τακτικῶν μελῶν τοῦ Συλλόγου

Α. Μ. Ταταράκης, 105 δημῳδαίς παροιμίας.

Ἐκ τῶν ἐπιτίμων μελῶν τοῦ Συλλόγου.

Ν. Δραγούμης, 3 δημοτικά ᾄσματα. — 1 χρυσόβουλλον ἀνέκδοτον τοῦ δουκὸς Νάξου Ἰωάννου Κρίσπη (8 Μαρτίου 1534) λατινιστὶ μετὰ μεταφράσεως Δεκιγάλλα. — 3 προικοχάρτια ἐκ Παρκιῶν τῆς νήσου Πάρου (1757, 1780, 1819). — 1 πωλητήριον ἔγγραφον τοῦ 1615. — 1 Νεοελληνικὸν ποίημα 160 στίχων ἐπιγραφόμενον *Πτῶσις τοῦ Γαδάρου τοῦ Ζαβογιάννη Ναξίου ἢ ὅλα τὰ εἰς αρι οὐδέτερα*.

Ἐκ τῶν ἔξωθεν τοῦ Συλλόγου λογίων.

Περικλῆς Ζερλέντης (ἐκ Σύρου), Ἄσμα γαμήλιον Μυκόνου. — 4 λογοπαίγνια. — Σημειώσεις περὶ προλήψεων. — 587 δίστιχα.

Κ. Ζησίου, 94 δίστιχα Ἀθηνῶν. — 20 νανουρίσματα Ἀθηνῶν.

Μιχ. Κρίσπης (ἐκ Πάρου), Περὶ τὰ 35 δημοτικά ᾄσματα μετὰ τινων σημειώσεων ἐθίμων.

Κ. Ναούνης, 22 παροιμίας.

Ν. Παπαλεξανδρῆς, Ἔθιμα κατὰ τὴν ἀ. τοῦ ἔτους ἐν Ἀμφίσσῃ.

Ἰω. Πρωτόδικος (ἐκ Σμύρνης), Ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ Δ. Μαυροφρύδου Συλλογὴν 155 παροιμιῶν Ἠπειρωτικῶν. — 6 παραμύθια. — 1 ἔτερον (ἀνοησίαι τῶν ἀνθρώπων). — 1 δημοτικὸν ᾄσμα. — Λεξιλόγιον 540 περίπου δημῳδῶν λέξεων μετὰ σημειώσεων καὶ παραβολῶν.

Ὁ αὐτός, ἴδιαν εἰσφορὴν 4 δημοτικὰ ἄσματα. — 27 παραμύ-
θια Σμύρνης καὶ 2 Θεσσαλονίκης. — 250 λέξεις Συμυρναϊκῆς. —
19 κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν καὶ 25 γυναικῶν. — 113 λέξεις
μετ' ἐπεξηγήσεων. — 32 δημοτικὰ ἄσματα Κωακά. — Ἐν Νεο-
ελληνικὸν ποίημα τοῦ 1766 (ἐν πρωτοτύπῳ) καὶ ἐν τοῦ 1814
(ἀντίγραφον).

Δ. Ι. Φέρμπος (ἐκ Κρήτης), 13 παροιμίας. — 5 δημοτικὰ ἄσματα.
— 6 σημειώσεις προλήψεων.

Ἀ. Χούμης (ἐκ Σύρου), 12 δίστιχα. — 18 δίστιχα κλήδονος. — 6
ἄσματα χοροῦ. — 7 αἰνίγματα. — 113 παροιμίας. — Σημεί-
ωσιν περὶ ὀρνιθοσκοπικοῦ ὀρνέου.

Ὁ Γραμματεὺς

ΣΠ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Α.) Τὴν ὕλην τοῦ παρόντος φυλλαδίου παρέσχον οἱ κύριοι

Τιμ. Ἀμπελᾶς, ἀρ. 462—477.

Περ. Ζερλίντης (ἐκ Σύρου), ἀρ. 582—739.

Δημ. Κορομηλᾶς, ἀρ. 455—461.

Π. Λάμπρος, ἀρ. 1—304.

Ἀ. Μ. Ταταράκης, ἀρ. 305—454.

Δ. Ι. Φέρμπος (ἐκ Κρήτης), ἀρ. 478—581.

Β.) Ἡ ἐπιτροπὴ ἀπονέμει τὰς εὐχαριστίας ἐαυτῆς τε καὶ τοῦ Συλλό-
γου τῷ ἐν Weimar τῆς Σαξωνίας βιβλιοθηκάρῳ κ. Köhler διὰ τὴν εὐ-
μενῇ καὶ ἐκτενῇ ἐν τῷ Philologischer Anzeiger τῆς Γοτtingης βι-
βλιοκρισίαν καὶ ἀνάλυσιν τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων τῶν Νεοελληνικῶν
Ἀναλέκτων. Ἐπ' ἴσης εὐχαριστεῖ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν Λειψίᾳ Central-
blatt διὰ τὴν πρὸ μηνῶν ἐν αὐτῷ διὰ τὰ αὐτὰ δύο φυλλάδια δημοσιευθεῖ-
σαν ἐπίκρισιν.

Γ.) Κενωθείσης διὰ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου Ἀρισταίδου Ταταράκη,
οὕτινος ὁμως τῶνομα ἐν πολλοῖς ἔτι φυλλαδίοις τῶν Ἀναλέκτων θάνα-
φέρνηται διὰ τὴν ἀφθονον ὕλην ἣν εἶχε προαποστείλει, μιᾶς θέσεως ἐν τῇ
ἐπιτροπῇ τῶν Νεοελληνικῶν Ἀναλέκτων, ὁ Σύλλογος ἐξέλεξεν ὡς διάδο-
χον αὐτοῦ τὸν κ. Μιχαὴλ Deffner, τακτικὸν τοῦ Συλλόγου μέλος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. ΚΤΕΝΑ.

THE BATTLE OF BULL RUN

The Battle of Bull Run, also known as the First Battle of Manassas, was a significant military engagement in the American Civil War. It took place on July 21, 1861, near Manassas, Virginia. The Union Army, commanded by Brigadier General Irvin McDowell, was defeated by the Confederate Army, led by General Robert E. Lee. This battle was a major victory for the Confederacy and demonstrated that the war would not be a quick conflict. The Union's defeat at Bull Run led to the evacuation of Federal forces from Washington, D.C., and the subsequent construction of the Redburn Line. The battle also had a profound impact on public opinion, as it showed that the Confederacy was capable of standing up to the Union in a conventional battle.

Illustration of the Battle of Bull Run

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθῆναις παρὰ τῷ γραφείῳ τοῦ Συλλόγου (ἐν ὁδῷ Κολοκοτρώνη, ἀρ. 111) καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις ἀδελφοῖς Περρῇ, Ν. Β. Νάκη, καὶ Κ. Wilberg.

Ἐν Ἀρεοπόλει παρὰ τῷ κ. Ἀθ. Πετρίδῃ.

Ἐν Σύρῳ παρὰ τῷ κ. Ἀ. Χούμῃ.

Ἐν Χαλκίδι παρὰ τῷ κ. Ἀντ. Μάτσα.

Ἐν Κερκύρᾳ παρὰ τῷ κ. Ἰ. Ναχαμούλῃ.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τοῖς κ.κ. Δημ. Νικολαΐδῃ καὶ Βλ. Γαβριηλίδῃ ἐκδόταις τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις Συμεῶνι Ἀνδρεάδῃ καὶ ἀδελφοῖς Δεπάστα.

Ἐν Χίῳ παρὰ τῷ κ. Γ. Σουρίᾳ.

Ἐν Σμύρνῃ παρὰ τῷ κ. Γ. Καρύδῃ ἐκδότῃ τῆς Σμύρνης.

Ἐν Ταυρίνῳ (via Carlo Alberto N. 5) καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ (via de Panzani N 2) παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ κ. E. Loescher.

Ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ κ. Em. Legrand (9. Rue des deux Gares.)

Τιμᾶται δραχμῆς.

